

Sultangazili Gençler İftihar Sebebimiz...

Av. Abdurrahman DURSUN
Belediye Başkanı

- Burada Ümit Var
- Sultangazi Yazı Akademisi Dört Yaşında
- Öğrencilerimiz Ulusal Dergilerde Boy Göstermeye Devam Ediyor

Ümitvar'dan dördüncü kez merhaba,

Sultangazi Yazı Akademisi öğrencilerinin çalışmalarından oluşan Ümitvar dergisinin dördüncü sayısı ile tekrar huzurlarınızda olmanın mutluluğu içindeyiz.

Üç yıl süren pandeminin ardından bu yıl nihayet tekrar yüz yüze eğitim imkânı bulduğumuz Yazı Akademisi'nde Sultangazili gençler, yetenek ve azimleriyle yine bizleri ümitvar kılmaya devam ettiler. Sultangazi Belediyemizin uhdesinde, İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'nün desteği ve hocalarımızın özverili gayretiyle yürütülen akademimizde, geleceğin genç yazar ve şair adayları edebiyatın büyüğü dünyasında yol almaya devam ediyorlar.

Dördüncü yılındaki Sultangazi Yazı Akademisi, her geçen yıl öğrencilerimizden daha çok rağbet görürken mezun sayısını da çoğaltıyor; fakat okuma-yazma-düşünme eylemi ömürlük olduğu için mezuniyetimizden sonra da öğrencilerimizin yazı faaliyetlerine devam etmelerini istiyoruz.

Okuyan, düşünen ve düşüncelerini özellikle yazılı olarak ifade edebilen bireyler yetiştirme hedefiyle çalışmalarımızı yürüttüğümüz Sultangazi Yazı Akademisi'nde öğrencilerimiz bu yıl da Hüseyin Akın, Serap Kadioğlu, Sıddık Ertaş ve Hüseyin Karaca gibi başarılı yazar ve şair hocalarımızdan eğitim alma imkânı buldular. Eğitim yılı boyunca akademimizde yer alan öğrenciler, hocalarımızın rehberliğinde okuma-yazma ve düşünme faaliyetlerini çeşitli aktiviteler eşliğinde sürdürdüler.

Bu kapsamda öğrencilerimiz, akademimizce belirlenip Belediyemizin hediyesi olarak verilen temel eserleri okuyup eleştirdiler. Derslerde yazı ve yazma eylemi üzerine yapılan beyin fırtınalarında ortaya çıkan yaratıcı fikirler, yazı teknikleri hakkında edilen mülahazalar, edebî metinler üzerinde yapılan analizlerle; gençlerimizin yalnızca okuma-yazma becerilerini geliştirmek değil, düşünme eylemini daha aktif hale getirerek mevcut yeteneklerini keşfetmelerini sağlamak ve onlara özgüven kazandırmayı amaçladık. Bu çabayla öğrencilerimizin meziyetlerini gün yüzüne çıkararak kendilerine ve topluma daha

faydalı bireyler haline getirme gayretinde olduk.

Geride bıraktığımız dört yıllık süreçte gençlerimizin ortaya koyduğu çalışmalar bizler için son derece mutluluk verici oldu. Genç kalemlerimizin ürünlerinin Şiar, Aydos gibi ülkemizin güzide yayın organlarında görülüyor olması bizleri yarınlardan daha ümit-var kıldı. Eminiz ki yetiştirdiğimiz birçok genci yarının önemli yazarları arasında göreceğiz.

Yazma tutkusuyla edebiyatın büyüğü dünyasında yol alan, yeni düşüncelerin peşinde yaratıcılığın sınırlarını zorlayan bu muhteşem gençler, ürünleriyle elinizdeki Ümitvar dergisinin dördüncü sayısını oluşturdular. Şubat ayında yaşadığımız deprem felaketinin ardından aksayan eğitim faaliyetlerine rağmen öğrencilerimiz, hocalarımızın da özverili çabalarıyla uyum içinde faaliyetlerini yürütmeye devam ederek verimli bir sezon geçirdiler. Bu sezonda genç yazar adaylarımızın gittikçe olgunlaşan ürünlerini görmek bizleri pek mutlu etti ve her yıl yaptığımız gibi bu mutluluğu Ümitvar dergisinin dördüncü sayısını ile kalıcılaştırıp sizlerle paylaşmak istedik.

Büyük bir özveri ile yürüttüğümüz Yazı Akademisi çalışmaları neticesinde artık ulusal basında yer bulabilen Sultangazili genç şair ve yazarların sayısını her geçen yıl daha da arttırmayı hedefliyoruz. Umuyoruz ki bu gençler, gelecekte ülkemiz ve insanlık adına bizden daha hayırlı faaliyetlerde bulunacaklardır.

Bizlere bu güzel imkân, ortam ve atmosferi oluşturan Sultangazi Belediye Başkanımız Abdurrahman Dursun Beyefendiye, Başkan yardımcımız Nurcan Öztürkmen hanımefendiye ve ekibine, İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü şube ve okul müdürlerine, akademimizin kıymetli hocalarına ve en çok da bu akademinin faaliyet sebebi olup emeklerimizi zayıf etmeyen öğrencilerimize müteşekkirimiz.

Ümitvar bir gençlik temennisiyle...

YUSUF TOSUN

Anadolu Yazarlar Birliği Başkanı

ÜMİTVAR
Sultangazi Yazı Akademisi
Dergisi • Kasım 2023 • Sayı 4

Sultangazi Belediyesi Adına
Av. Abdurrahman Dursun

Genel Yayın Yönetmeni
Nurcan Öztürkmen

Yayın Danışmanı
Yusuf Tosun

Yazı İşleri Müdürü ve
Genel Koordinatör
Ercan Kahraman

Sultangazi Yazı Akademisi
Koordinatörü
Serap Kadioğlu

Eğitmenler
Hüseyin Akın
Serap Kadioğlu
Siddik Ertaş
Hüseyin Karaca

Baskı
Karakuş İletişim
+90 212 501 82 20

Bu eser, Sultangazi Belediyesi ve
Anadolu Yazarlar Birliği işbirliğiyle
düzenlenen Sultangazi
Yazı Akademisi öğrencilerinin
ürünlerinden oluşmaktadır.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

4

**Sultangazili gençler
iftihar sebebimiz...**

AV. ABDURRAHMAN DURSUN

BİR KADIN ÇIKAGELİR KÜFÜRLERİN ARASINDAN - İREM METE	8
SOKAK LAMBALARININ MEHTABINDA - MUHAMMET KARAGÖZ	10
4 KITA - BERFİN AY	11
KIRPIKLERİM TUTAMAZ SENİ - EMİRHAN VARDAR	12
ASUDE - ARZU YILDIRIM	13
BENLİK AYNASI - RÜMEYSA YILDIRIM	14
SAATİMİ CENNETTE DÜŞÜRDÜM - SENANUR ÖZOLUK	18
HİÇBİR ŞEYİN SANCISI - MERVE YILMAZ	22
ÇAMURA BULANMIŞ DÜŞÜNCELER - RABİA SARAÇLI	23
AUSTİN - SANEM ÇIKRIKÇIOĞLU	24
KAHVEM BİTMEDEN - DAMLA KARAKAŞ	28
KAYIP - ELİF TÜRKMEN	29

36

SEVGİLİ MİRABELLA

ARZUCAN ADEL KUTLU

İÇİNDEKİLER

SİMÜLASYON - AZRA KARA	30
YAR - AYŞE NAZLI ÜNVER	37
KORKAK İMAGE - HAYRUNİSA GÜL TOPUZ	38
NEVİR - SÜMEYYE EROL	39
MOR SÜMBÜL - SÜMEYYE EROL	40
UÇAK - AYNUR KARAKUŞ	41
BULUTLARIN ÜSTÜNDE - ZEYNEP KAZMA	42
YAŞLANMA BELİRTİSİ - ENES BÜLBÜL	43
HİSLER ORMANI - BERİVAN AKTAŞ	44
KELEBEKÇE - BERRANUR UÇAR	45
RUHÎ HİCRET - RÜMEYSA YILDIRIM	47
YOLDA - SÜMEYYE KORKMAZ	48
SEVECEKSEM BÖYLE SEVMELİYİM - GÜLSÜM ÖZYEŞİL	51
İŞLEVLER VE KABULLER - RÜMEYSA KAN BUR	52
ZARARSIN - AYŞENUR ASİYE KAMAR	53
ESVED'İN İÇİNDEKİ BERCESTE - ŞÜHEDA SÜT	55
OKYANUS HAPİSHANESİ - ALEYNA YİĞİT	56
FARKINDALIK - MERVE ÖZTÜRK	57
SONSUZ ARAYIŞ - ŞEVVAL ŞAHİN	58
ÖĞREN Kİ - SUDE BURSA	59
DENİZ KOYSAN TAŞAR GEMİ - NURSELİN ÖZTÜRK	60
BENİ ESİRGE - SALİH VARLI	62
AŞK - DİLÂNUR HAYAT GENÇ	63

46

SUYU BULANDIRMAK

ONUR YÜRÜK

50

HUZUR KAPISI

ZEPNEP ACAR

54

NE VARSA

HATİCE DURAN

Sultangazili gençler iftihar sebebimiz...

Av. Abdurrahman Dursun
Sultangazi Belediye Başkanı

Sultangazi Yazı Akademisi'nde yetişen güzide gençlerimiz tarafından hazırlanan Ümitvar dergisinin dördüncü sayısı ile tüm hemşehrilerimizi ve kültür sanat dostlarını selamlıyoruz.

Gençlerimiz, toplumumuzun en dinamik, en umut verici ve üretken bireyleri olarak, geleceğimize yön veren en önemli aktörlerdir. Bu nedenle her birey için gençlik dönemi, hayatın en önemli evrelerinden biridir. Bu dönemde alınan eğitim, edinilen deneyimler ve sahip olunan değerler, bireyleri gelecekteki refah ve başarı seviyesine taşıyan temel taşlardır. Bu bilinçle Belediyemiz olarak, gençlerimize sunduğumuz olanakları artırmak, onların yeteneklerini keşfetmelerine yardımcı olmak ve potansiyellerini en üst düzeye

çıkarmak her zaman öncelikli hedeflerimizden biri olmuştur. Gençlerimizi desteklemek, onlara fırsatlar sunmak ve güçlü bir gençlik hareketi oluşturmak için daima nitelikli projelerle önemli adımlar attık. Bu adımların bir tanesi de Anadolu Yazarlar Birliği işbirliği ile dört yıldır başarıyla sürdürdüğümüz Sultangazi Yazı Akademisi oldu. Ülkemizin kıymetli şair ve yazarlarından eğitim alan gençlerimiz, dört yıldır büyük bir gayretle okuma, yazma serüvenlerini sürdürüyorlar. Gençlerimizin gelişim sürecini hem Ümitvar'da yer alan eserlerinden hem de artık ulusal dergilerde daha çok boy göstermelerinden takip edebiliyoruz. İnaniyoruz ki ulusal mecralarda yer alan gençlerimizin sayısı her geçen yıl çok daha artacaktır.

Gençlerimizin vizyonu ve enerjisi, ilçemiz ve dolayısıyla toplumumuzun geleceğini aydınlatacak bir kandil gibidir. Onlardan umudumuz olduğu kadar onlara ihtiyacımız da var. Bugün biz onlar için elimizden gelenin fazlasını yapıyoruz ki yarınlarda onlar, köklü medeniyetimizin kültür kodlarına sahip çıkan şuurlu ve donanımlı bireyler olarak kültür, sanat ve sosyal alanlarda ülkemize canla başla hizmet edebilsinler. Bu nedenle geleceğin liderleri olarak, ilçe ve ülkemizin geleceğini şekillendirecek olan gençlerimizin bizlerden beklenti ve talepleri, belediyemizin çalışmalarında önemli bir rol oynamaktadır. Sultangazi Belediyesi olarak gençlerle iş birliği içinde olmayı, ideallerini gerçekleştirmeleri için şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da elimizden geleni yapmayı taahhüt ediyoruz. Gençlerimizin hayallerine, hedeflerine ve başarılarına omuz vermek, bizim için mutluluk kaynağıdır.

Bir toplumu kalkındırmanın yolu, maddi kazanımlarla beraber manevî değerleri ile nitelikli ve donanımlı bireyler yetiştirmekten geçiyor. Her koşulda gençlerin sesine kulak veren, birlikte yönetim anlayışına dayanan sosyal belediyecilik ilkesiyle gerçekleştirmeye gayret ettiğimiz faaliyetlerimizle, ilçemizi her alanda yükselen bir değer haline getirmeye çalıştık. Sizlerin sesine, düşüncelerine ve bakış açısına alan açmak için birçok branşta atölyeler, kamplar ve programlar düzenledik. Hep birlikte güçlü bir gençlik hareketi başlattık ve bu hareketin yankılarını kentimizi aşan ölçeklerde duymaya başladık.

Üç yıl gibi bir süreyle tüm dünyayı sarsan pandemi döneminin bitişine sevinirken şubat ayında yaşadığımız deprem felaketi ile yine ülkece çok zor bir sürece girdik. Bütün ekiplerimizle beraber deprem bölgelerine her türlü desteği vererek depremin yaralarını birlikte sarmaya çalıştık. Depremin etkisi kültürel hayatı ve çalışmaları da maalesef olumsuz etkiledi. Verdiğimiz kayıplardan ötürü bu yıl gerçekleştire-

meyi planladığımız bazı programları da iptal etmek zorunda kaldık. Çok şükür ki, hepimiz için zor bir süreç olan bu kara günleri de geçmişte olduğu gibi birlik ve dayanışma içerisinde özverili bir mücadele vererek geride bıraktık.

Gençlerimiz gelecekte hangi mesleğe mensup olurlarsa olsunlar; düşünme, okuma ve yazma yoluyla erişecekleri rikkat ve derinlikli duyuş, insana değer vermeyi esas alacağı için onları alanlarında her zaman bir adım öne taşıyacaktırlar.

Bu süreçte, ülke çapında afetin yankılarıyla sekteye uğrayan eğitim faaliyetlerine rağmen, akademi hocalarımızın özverili çalışmaları ve öğrencilerimizin azmi ile başarılı bir sezon geçiren Sultangazi Yazı Akademisi öğrencilerimiz, bu gayretlerin güzide ürünü olan Ümitvar dergisindeki eserleri ile çalışmalarını taçlandırırlar.

Sultangazi Yazı Akademisi şair, yazar yetiştirmenin yanı sıra doğru düşünmeyi, bu düşünceleri güçlü ifade edebilmeyi; hayata, olaylara farklı perspektiflerden bakabilmeyi ve insanın kendisine yolculuk yapabilen geçler yetiştirmeyi hedefliyor. Çünkü gelecekte hangi mesleğe mensup olurlarsa olsunlar; düşünme, okuma ve yazma yoluyla erişecekleri rikkat ve derinlikli duyuş, insana değer vermeyi esas alacağı için onları alanlarında her zaman bir adım öne taşıyacaktırlar. Bu duygularla, yarınlarından ümitvar olduğum kıymetli gençlerimize muvaffakiyetler diliyorum. Yolları açık olsun.

Başta Sultangazi Yazı Akademisi eğitmen ve öğrencileri olmak üzere tüm Sultangazili hemşehrilerime en kalbî muhabbetlerimi sunarken, kıymetli Ümitvar okurlarını gençlerimizin eserleriyle baş başa bırakıyorum.

Kalın sağlıcakla...

Sultangazi Yazı Akademisi Dördüncü Yılında

Dördüncü yılını geride bırakan akademide genç şair ve yazar adaylarının hem düşünsel hem de yazınsal yetenek konusundaki gelişimleri gelecek adına ümit verici.

Sultangazi Belediyesi'nin Anadolu Yazarlar Birliği işbirliği ile düzenlediği Sultangazi Yazı Akademisi dördüncü yılını geride bıraktı. Ülkemizin tanınan şair ve yazarları yönetiminde gerçekleştirilen Sultangazi Yazı Akademisi, Covid-19 pandemisinin ardından yüz yüze yaptığı eğitimlerle sezona verimli başladı. Şubat ayında yaşadığımız deprem felaketiyle eğitim-öğretim faaliyetlerinin ülke genelinde sekteye uğramasına rağmen öğrencilerin talepleri ve akademi hocalarının özverili çalışmalarıyla Yazı Akademisi derslerine ara verilmedi.

Gençlerin yalnızca okuma ve yazma becerilerini geliştirmeyi değil düşünme kabiliyetini de derinleştirmeyi hedefleyen akademide dördüncü yılını tamamlayan Sultangazi'nin genç kâlemleri, sezon başında akademi hocaları tarafından belirlenen kitapları okuyarak yazı ve şiirleriyle

ülkemizin kültürel kalkınmasında söz sahibi olacakları günlere hazırlanıyorlar.

Sultangazi Yazı Akademisi, bu yıl da şair ve yazarlar Hüseyin Akın, Serap Kadioğlu, Sıddık Ertaş, Hüseyin Karaca yönetiminde cuma ve cumartesi günleri öğrencilerin okul saatleriyle çakışmayacak şekilde eğitimlerini sürdürdü. Dördüncü yılını geride bırakan akademide genç şair ve yazar adaylarının hem düşünsel hem de yazınsal yetenek konusundaki gelişimleri gelecek adına ümit verici.

Yeni bakış açıları kazandıran okumalar...

Belediyemizin hediyesi olarak her yıl verilen ortak okuma kitapları yanında bireysel okumalarla da Türk ve Dünya edebiyatını daha yakından tanıma fırsatı bulan öğrenciler, böylece farklı yazarların dünyasına giriyor, farklı yazı

türlerini ve tekniklerini öğrenme imkânı da bulmuş oluyorlar. Şiir, hikâye, deneme, inceleme gibi edebiyatın her alanındaki temel eserleri okuyan Sultangazi'nin genç yazar adayları, eğitimlerde bu eserler üzerine tartışıyor ve yeni bakış açıları kazanıyorlar.

Atölye kapsamında yapılan okumaların gençlere bir başka katkısı, okul başarılarında ve gündelik hayatlarında da onlara önemli bir ivme kaydettiriyor olması. Okuduğunu anlama, analitik ve imgesel düşünebilme ve bu düşünceleri hem yazılı hem de sözlü olarak ifade etmede yapılan okumaların mühim rolü var. Dijital medyanın yaygınlaşmasıyla sosyal medya platformlarının dilimizi yozlaştırması karşısında yeniden kitaba ve düşünmeye dönen gençler, dillerini muhafaza ederek iç dünyalarının sınırlarını genişletmiş oluyorlar.

Kültür kodlarına sahip çıkan yeni kâlemler...

Yazı Akademisi öğrencilerinin “Badem” ve “Dem” adında çıkardıkları iki fanzin ve Şiar, Aydos gibi ulusal dergilerde boy göstermeleri gurur kaynağımız oldu.

Sultangazi Yazı Akademisi'ndeki gençler, post-modern popüler kültürün dejenere etmeye çalıştığı kültür kodlarımıza sahip çıkarak yerli kültür ve edebiyat için önemli bir platform da oluşturmuş oldular. Akademi başlangıcında kendi dergilerini çıkaran, farklı dergilerde aktif olarak yazı ve şiirler yayınlaması beklentisiyle yetiştirilen gençler, bu yıl çıkardıkları “Badem” ve “Dem” adındaki iki fanzinle bu beklentiyi karşıladılar. Birçok akademi öğrencisinin de Şiar ve Aydos gibi ulusal dergilerde boy göstermesi Sultangazi'nin gurur kaynağı oldu.

Birçok konuşmasında gençlere verdiği önemi vurgulayan Sultangazi Belediye Başkanı Abdurrahman Dursun, belediyeciliğin sadece altyapı hizmetlerinden, kaldırım ve parklar yapmaktan ibaret olmadığını, aslolanın insana ve özellikle gençlere dokunmak olduğunun altını çizerek bu konudaki hassasiyet ve farkındalığını dile getirmişti. Bilhassa eğitim ve kültür alanında tüm imkanlarını seferber eden bir Belediye Başkanına sahip olmanın avantajıyla her alanda eğitim desteği alma imkânı bulan Sultangazili gençlerin başarısının zamanla Sultangazi sınırlarını aşacağını, yakın gelecekte ülke tanınan önemli yazar ve düşünce insanları olarak karşımızda olacaklarını umuyoruz. Akademiye verdiği destekle gençlerin kültür alanındaki gelişimine verdiği önemi kararlılıkla ortaya koyan sayın başkanın bu çabalarından çok memnun olduğumu ifade eden gençlerimizi, yakın gelecekte önemli başarılarla imza atarak ülkemize fayda sağlayan bireyler olarak göreceğimize inanıyoruz.

Bir Kadın Çıkagelir Küfürlerin Arasından

İREM METE

“Dört büyük roman, üstüne iki şişe
şir içmişiz.”
Şimdi saçlarına esiyor rüzgâr
Es geçiyor insanları.
Parmak uçlarını kazıtan kadın,
Ölüm bile ölür, sen ölme
Denk düşelim bir mezar taşında
Hüzün dolsun bağrın
Düğümlensin boğazım.
Hüzün ki varlığımdır,
Hiçliğimdir, benimdir!
Bana aittir,
Sana yasaktır,
Hükmünü ben giyerim,
Hüzün sana haramdır.
(...)
Nasırlı eller
Sıkıca kavramış, boğazlamış seni
Ne nefes alıyorsun,

Ne almak istiyorsun
Alamıyorsun, yetişemiyorsun bir
şeylere
Yetemiyorsun
Haydi şimdi bir bardak su iç
Islansın boğazın ve çözülsün
düğümler,
Su değse iyileşir mi o kesikler...
Unutulur mu sesler,
Resimler?
Ve de mahvettiğin şey,
Mahvedemediğin her şey
Göremeyeceğin zaman
Varamayacağın yol
Varıp tükendiğin
Baştan başlamak için geciktiğin.
Ey, çağ yüzüm!
Yıllanmış yârim!
Yamacım tehlikelidir

Issızdır yamacım,
Susuz bırakır bahçelerini
Bir gül ekersin yeşermez,
Bir gonca ve bir sümbül
Papatya seversin,
Solar
Kaktüs ekersin,
Batar
Parmak uçlarını kazıtan kadın!
Duy ve dinle beni,
Ben eksikim! Sen benimle hiçlikler-
cesine savaş!
Seviş! Kahret! Mahvet! Bil beni, gör
beni!
Parmak uçlarını kazıtan kadın,
Sev beni...
Sev ki,

Erguvanlar açsın bahçemde
Ve dolaş o çok sevdiğin çiçekli el-
bisenle,
Gün açsın ya,
Gün açsın ve doğsun güneş
Şayet eksilmez gökyüzümden ma-
viler,
Gül yüzünden tebessüm
Şayet eklenirse hüznün,
Hüznün ki varlığımdır,
Hiçliğimdir, benimdir!
Bana aittir,
Sana yasaktır,
Hükmünü ben giyerim, cefasını ben
çekerim,
Hüznün sana haramdır.

Sokak Lambalarının Mehtabında

MUHAMMET KARAGÖZ

Şehrin karanlığına pusmuş yıldızlar var
Sağanak yağmurlar ifşa eder gölgeleri
Ve unutmam ağlarken güldüğüm geceleri
Göğün soğuk uykusu kapatır yüzleri

Solgun ayazda yanar bedenler
Kurutur gözyaşları ateşleri
Gecenin asılsız soluğu tükenir
Bir papatya sevdası
Bir gün, bir ömür izatı
Bir gün, bir ömür silsilesi
Bir gün, bir ömür mehtabında...

Gözlerinden kırılan adamların
Sevgi abidesi sevdaları
Yıkar sokak lambaları ışığında uğultuları
İçlerine dolan mesafeler bilinir mi?

Yürüdüğü yolların kumlarına papatyalar çakıldı
Aklındakiler bir çocuğun haykırışı
Kursağında kalmış puslu geceler
Birer ilham goncası.

4 Kıta

BERFİN AY

Kalbin ipleri düğümlenir
Omzun yıldızlarına
O sebeptendir belki
Her nabız bir buluşma

Güneş değer Boğaz'a
Reçel incirden alır rengini
İki kucak sarılır ağacına
Gölgeye dönüşür suretler

Yaş almak gibi
Güz yağmurundan
Hep aynı tebessümde
Dokunmak çizgilere

Ve şimdi kıta dört
Ne ilk buluşma
Ne son dokunuş

Kirpiklerim Tutamaz Seni

EMİRHAN VARDAR

I
Uzun bir karanlık,
Sokak değil evler dar
Sığmıyor beden yeryüzüne.

Emin ol elimden tutar,
Tutar elimden
Mermiyi tutturan göğsüme.

Müthiş bir soğuk,
Kırık kalpli kaldırımlar,
Ölüm esti gece gece!

Tiz sesli kurşunlar...
Bir çığlık ki duyulur,
Sırbistan sokaklarından.

II
Ruhun görmedi yaralarımı,
Nasıl anladın ki sen!
Ayrılığa dahildir yalnızlık.

Karanlığım daha uzun geceden,
Sadece benim sokaklarım dar.
Güzel yüzün sığmıyor düşlerime.

O kadar güzel ki yüzün;
Senin yüzünden yapılmış evren,
Senin yüzünden saçılır dünya...

O kadar güzel ki yüzün,
Kirpiklerim ıslatır birbirini
Senin yüzünden.

ASUDE

ARZU YILDIRIM

Yıkılmaya yakın
Eski binalar
Galata'nın yanında...
Sallanıyor vapur
Denizin dalgalarıyla.

En güzel günü ömrümün
Sayfalar uçuyor rüzgârdan
Şiirler dökülüyor,
Gökyüzünden defterime.

Az kaldı
Gelecek birazdan yıldızlar
Kalmadı güneşin saltanatı.

Lirik bir yalnızlık,
Hüzün leyli,
Bir bardak su,
Ve zihnimde yanan ateş.

Benlik Aynası

RÜMEYSA YILDIRIM

Bedenimde büsbütün varlığını sürdürürken seni yok saymak, hiç var olmamış kabul etmek elbette ki zor olacaktı. Seninle içimde rastlaşırsak şayet; o zaman, yanına geldiğim anları dehlizimden tekrar süzeceğim. Bu denk gelişimde içinden geçenleri bana anlatmak için pek vaktin olmayacak. Dudaklarını kımıldatmayacaksın karşımda ama ben anlattığın her şeyi birer birer işiteceğim.

Gözlerini kaçırmamalısın benden, seni gözlerinden dinliyorum...

Çok düşünceli gördüm bugün seni. Yetişemiyorum, çok şey geçiriyorsun zihninden. Düşüncelerinin, gözlerimle buluşmasından korkuyor gibisin. Titreyen dudaklarınla gözlerimden kaçmadığını söylüyorsun. Gözlerime bakabilecek cesarete sahip değilsin, kaçırıyorsun bakışlarını ve kaçırıyorsun karşıda gördüğün kişiden. Benden kaçmadığını kendine bile inandıramamışken, benim sana inanmamı bekliyorsun. Kandıramadığını anlıyorsun. Kızıyorsun. Kızıyorsun düşüncelerine ve dudaklarından dökülenlere. Susmak istiyorsun, uzun uzun susmak ve bir daha hiç konuşmamak.

Kendine yalan söylüyorsun ondan senin bu hallerin...

Kafanı kaldırıp yüzüme bakıyorsun, bakışların fazla ürkek, kirpiklerin ise hâlâ aynı güzellikte. Baş parmaklarının yüzeyiyle oynuyorsun, sıkılmış olmalısın ya da fazlasıyla tedirgin. Susuyorsun, susuyorum. Öncesinde de olmuştu bu... Susmuştum, susmuştun ve bir daha hiç konuşmamıştık.

Bu sefer aynı olmasın. Konuş benimle!..

Gözlerinle anlatmadığın halde seni anlayamadığım için üzüleceksin, oysa ben dudaklarımla anlattığım halde anlaşılmadığım zamanlar da olmuştu. Üzülme! Karşındayım. Bak bana!..

Bana baktığın anları anımsıyorum. Tebessümünle pembeleşen yanaklarının mahcubiyeti gözlerine yansır; “hatırlıyorum” demeyeceğim, unutmadım.

Kirpiklerinin yorgun gözlerine ağır geldiğini hissediyorsun ve keşke olmasalardı, diyorsun. Aklın, uzun kirpiklerini çok sevdiğin zamanlara kayıyor. Üzülyyorsun, sevdiğin şeyi eskisi gibi çok sev(e)miyor oluşuna. Ve ağır geliyor; onu, her baktığın yerde görebiliyor olmak...

Düşünceler aklından süzülürken, gözlerinin çevresi yaşlarla doluyor, birkaç defa da olsa gözlerini kırpyorsun. Kirpiklerinin ağırlığını, ıslakken biraz daha yoğun hissediyorsun. Kırptırdığın gözlerinden art arda iki damla aşağıya doğru süzülüyor yanaklarından. Ebediyete doğru uğurlanışını izliyorsun... Süzülen yaş olmak istiyorsun.

Yanaklarından yaşlar süzülürken izlendiğini fark ediyorsun. Gözyaşları siliyorsun hemen. Karşıda olan Ben'i görmeye hazır hissetmiyorsun kendini, yorgun gözlerini sıkıca yummak istiyorsun. Göz kapakların; derin yaralar misali, yıllardır kapanmamış gibi görü-

nüyor... Çok yorgunsun. Yumduğunda gözlerini, Ben'i göremeyeceğini bilmek, geçici bir mutluluk veriyor sana. Gözlerini sıkıca kapatıyorsun.

Gözlerin kapalıyken o eski, tatlı te-bessümün yeniden ortaya çıkıyor. Belki de güldüğün anları hayal ediyorum, bilmiyorum.

Gözlerini kapattın ama düşüncelerinle tek kaldığında yeniden görmeye başlıyorsun kaçtıklarını, Ben'i. Zafere yaklaşmanın ama galip gelememenin burukluğuyla boğuşuyorken zihnin; seninle birlikte, benim de gözlerimin kapandığının farkında değilsin henüz.

Aç gözünü ve bana eski sıcaklığıyla yeniden tekrar bak ne olur...

Tamam, peki. Bakma bana, kendine bak. Kendine iyi bak, sonra da bana bakarsın.

Uzun ince, narin parmaklarını sıkkan 2 yüzük var sol elinde. Çıkarmayı denemiş ama izlerini saklamayı becerememiş olmalısın. İzleri, parmağını sıkmasına rağmen yüzüklerle yeniden gizlemişsin. Elinde izi kalan, sadece sıkışmış yüzükler değil üstelik! Canını sıkkan bir şeyler de olmuş hayatında. Onları gizlemeyi becerememiş görünüyorsun ki izlerini bizzat görüyorum. Neden?..

Saçların en son gördüğüm halinden epey uzun geldi gözüme, sıkılmadın mı? Normalde sevmezsin, kesmelisin. Kesilecek bir şey varsa bu sefer, o da saçların olmalı sadece... Kesmeye kıyamazsın da şimdi sen, bir zamanlar bana da kıyamazdın.

Aynaya bakmayalı ne kadar oldu dersin? 1 hafta mı? Olmuş mudur o kadar... 3 ay mı demeliydim yoksa!

Aynaya bakmadığın gibi kendine de bakamamışsın anlaşılan. Yıpranmış, eskitilmiş görünüyorsun. Hayır, üzerine giydiğin partial kıyafetlerinden bahsetmiyorum. Büründüğün kişiliğinden söz ediyorum; sessizliğinden, yalnızlığından bahsediyorum. Varlığının yokmuşçasına gizlenmek istenmesinden bahsediyorum. Senden bahsetmiyorum!.. Sana bak(a)mıyorum. Yumduğun gözümüzü aç artık.

Karşımda suçlu bir çocuk edasıyla başını eğen, kirpiklerinin altına gizlenmiş kahverengi dünyaya bakıldığında düşüncelerinin açığa çıkmasından ürken, dudaklarının kımıldayışını unutup gözleriyle bile konuşmaktan kaçan, gerçeğe karşı karşıya kalmaktan korkup gözlerimden ve düşüncelerinden kaçan kişi, şu an karşımda bana bak(a)mayan kişi kim?

Gözlerinin altı mor, göz kapakların en az yüreğin gibi yorgun, yüzün kalbin ka-

dar solgun kalmış. Oysa sen çok güzeldin. Bu halin ne, anlat bana?

Anlatmak istemiyorsun... Susuyorsun.

Bekliyorsun; doğru zamanın, ne zaman olduğunu bilmeden! Sahi özlediğim için mi şu sıra pek bir suskunsun?

Şimdi sen, tüm yüreğimle sana seslendiğimi, seninle konuşup, soruları sana sorduğumu sanıyorsun. Hayır, senden bahsetmiyorum. Bana bak(a)mıyorsun... Gözünü aç artık.

Düşündüklerin, düşündüklerime bulandı. Kafan karışır oldu. Neyi düşündüğünü unuttun, ne düşünmek istemediğini unuttun. Cevabını bildiğin bir soru karşısında dilinin ucunda olan ama aklına bir türlü gelmeyen kelimeyi düşünür gibi duraksadın. Kelimenin baş harfi tam dilinin ucunda gibi hissedip, konuşmaya yelteniyorsun. Unuttuğun kelimeyi düşünürken, arkadan tanıdık bir nida duyuyorsun o anda. İrkiliyorsun. Bir daha açmamak uğruna yumduğun gözlerini açıp, etrafına bakıyorsun.

Hasret kaldığın o şeye, seneler sonunda yeniden kavuşacak gibi heyecanlanıyorsun. Kalbin, dışarıdaki özgürlüğünü ister gibi hızlı hızlı vuruyor göğüs kafesine. Elini

kaldırıp, yavaşlamasını ister gibi göğsüne bastırıyorsun farkında olmadan. Kalbinin hızlanışını avucunun içinde hissediyorsun. Kalbin göğüs kafesine her baskı uyguladığında, nefes alabilmenin daha da zorlaştığını görüyorsun. Korkuyorsun. Seni korkutan şey ölebileceğin ihtimalin olmuyor; öl(e)meme korkusu sarıyor bedenini...

Ellerini göğsünün üzerinden çekmeden, az önce arkadan gelen tanıdık sese doğru bedenini yöneltiyorsun. Unutulmuş bir sorunun cevabını öğrenme hevesi kaplıyor gibi benliğini. Tanıdık sese dönüp, bakmak istemiyorsun; yorgun ve endişe dolu gözlerle... Düşüncelerin aklınla oynamaya başlıyor. Arkanı dönmek ister gibi bakıyorsun! Hayır, arkanı dönmek istemiyorsun. Sesin sahibini merak ediyorsun.

Arkanı dönmek istiyorsun, dönmek istiyorsun, istiyorsun, ölmek...

Tüm duygularınla ve arkadaki ses ile yüzleşmeye hazır hissediyorsun... Senelerdir duymaktan kaçtığın, cevabını bildiğin ama dilinin ucuna bir türlü getir(e)mediğin kelimelerle oluşan o cümleler; arkanı döndüğünde tanıdık sesle birlikte, sert bir kayaya vuran deniz dalgası gibi acımasızca yüzüne vuruyor her bir harfini..

**Değişmişsin Kadın!
Bu aynadaki gördüğüm sen,
artık “Ben” değilsin...**

SAATİMİ CENETTE DÜŞÜRDÜM

SENANUR ÖZOLUK

Fani, koca saate cennetten düşüyorum, sırtımda hafif bir acı var. Belki kanatlarımın geride bıraktığı iz belki de biraz ihanet sarhoşu zihnimin oyunları. Kovuluşlarım belki alışkın kapılarına varma. Teslimiyetle ilk defa tanışacağım. Bu bucaksız ihtiyar evrende nasıl bulacağım bu kapıyı?

Düşmeye devam ediyor ve düştükçe hafifliyordu ihanet uyuşukluklarım. Arkamda bıraktığım isimimde taşırken izlerini yaralarım, kabuk bağlasa ne faydası olur, diye geçirdim içimden. Düştükçe düştüm... Düştüm... Bir teker çamurunda tekrar doğdum. Daha toparlanamadan bir sürü el kirletti bedenimi. Üzerimi çekiştiren sürüsüyle el, günahlarına sıfat olayım diye adeta tapıyordu acizliğime. Afalladım. Bu asla kabul edilemeyeceğim düşüncesi, kurt olmuş çürütüyordu zihnimi. Savruldum, önce bir zihinden diğerine. Sonra diğeri... Savruldukça eksilmeye, eksildikçe aciz varoluşumda belli belirsiz kaybolmuşluklara sürüklendim. Bir çıkış yolu aradım, bin abdalla ahbap oldum. Doğrudum, yolumu bir azizeye doğrulttum. Bir elma da ben yedim, yerim hep aynıydı benim. Biraz da kalanlardan doluşturdum vicdanıma, heybeme; kıyamete kadar kısa bir yürüyüşe çıktım.

Yol uzundu, heybem yoktan hallice...

Baktım yürümekle bitmeyecekti bu hikâye, koştukça koşmaya başladım. Sayfalarım siyah beyaz. Yol uzun ve mecburdum sayfaları çevirmeye. Dibe koştukça yükseliyordum bir arşa, belki de batırıyordum gökyüzünde. Zihnim karışık, kitabımın kapağı yırtık; saatimi cennette düşürmüştüm. Zamansız hükmüm, diyorum. Kendimi kandırıyor, kendime inanıyor ve öyle ilerliyordum bu sis düşmüş yolda.

Yol kenarında küçük bir kız görüyorum, kırmızı elbisesi yorgunluğunu gizleyemeyecek kadar solmuş. Sevilmemiş başı bir şeylere hâlâ direniyor gibi, dik durmaya zorlanıyor. Gözlerinden yaşlar, yaşanmışlıklar akıyor. Eğilip siliyorum, kucaklıyorum yarım omuz. Bir elma heybemden, ona veriyorum. Yaşlarını siliyorum usulca, ben bir kız çocuğunun göz yaşından ibaretim.

Koşmaya devam ediyor ve koştukça kanatıyorum ayaklarımı. Yüzümü ağaçların hırçın dalları çiziyor durmuyorum, doymuyorum kırmızıya. Karşımda genç bir oğlan; çoban. Umutlarını güdüp durmak zorunda kalmış yıllarca. O güdüp durmuş, gençliği sırtına yük olmuş heybesi bilmem hangi dağın eteklerinde, unutulup yitmiş. Yolu tekrar geriye dönemeyecek kadar uzun ve karmaşık. Bir elma da ona veriyorum. Ben bir gencin yitip giden umutlarından ibaretim.

Koştukça kanıyorum; ama duramıyorum. Bir sokak lambası altında bir kemancı çalışıyor; belki hayatından, belki az buçuk kemanından. Kulağı söylemez, dili işitmez. Elleri nasır tutmuş, kemanının ipleri kopmuş. Sağır kulakları sessizliğe bağırıp duruyor. Bir elma da ona diyorum. Heybeme uzanırken ayakucuma yarım bir elma yuvarlanıyor. Göz göze geliyorum kemancıyla. Gözlerine bakıyorum ve yapmam gerekeni yapıp yoluma devam ediyorum. Ben yarım kalmış çabalardan ibaretim.

Ciğerlerim parçalanana kadar koşuyorum bu sefer. Ne dizlerimde derman kalmış ne de yolumda taş. Nerede diyorum, tüm bu taşlar nerede? Sislerin arasından bir gelin beliriveriyor. Yanında okyanusa atılmış bir demir misali ölü soğukluğunda sandık. Kapağını açıyor usulca, yoldaki tüm taşları toplayıp doluşturmuş bohçasına. Taşıyamamış hepsini, ağır gelmiş; sandığı çekmekten elleri kan kırmızısı, etekleri çamur karası... Çekmeye devam ediyor sandığı, kenarına bir tane elma iliştiriyorum sessizce, fark etmiyor bile. Ben ellerden kayıp giden hayatlardan ibaretim.

Sayfalar çevrildikçe ilerledim. Çevrildikçe başka bir yaşanmışlıkta eksildim. Sayfalarım kırmızıma alıştı, belki biraz da bulaştı. Biraz yok oldum, bitmeden tekrar doldum. Kendimi tekrar tekrar okudum, sildim ve yazdım. Son satırlarımın kargaşasında zihnimi tekrar boşalttım. Elime yırtılmış bir kağıt ve bir saat tutuşturdu mürekkepler. Sayfayı çevirdim, kitabımın yarım kapağı; aradığım kapı. Üzerinde saatim, duralı çok ya da yok olmuş. Düşürmemişim, takılı kalmışım. Hepsi benim oysa ki. Bu hikâye de benmişim, tüm bu yol da. Başını okuyamadığım kitabımın ilk sayfasını açtım usulca, satırlarında süzüldü gözlerim yorgunca: Şeytanım. Kendimden ibaretim.

CEZERİ

KÜLTÜR SANAT VE TEKNOLOJİ SEZONU

2023-2024

KONSERLER

YARIŞMALAR

SÖYLEŞİLER

SEMPOZYUMLAR

WORKSHOPLAR

ÇOCUK TİYATROLARI

YETİŞKİN TİYATROLARI

SİNEMA GÜNLERİ

AV. ABDURRAHMAN DURSUN
BELEDİYE BAŞKANI

www.sultangazi.bel.tr

Sultangazi Belediyesi

Eğitime Destek Akademisi

SEDA
SULTANÇİFTLİĞİ
Sultançiftliği Mh.
169 Sk. No: 38
Sultangazi

SEDA
50. YIL
50. Yıl Mh.
213 Sokak No: 87
Sultangazi

SEDA
HABİBLER
Eski Habibler Mh.
Vefa Poyraz Cd. No: 11
Sultangazi

SEDA
UĞUR MUMCU
50. Yıl Orhangazi Cd.
No: 2133 Sk. No: 87
Sultangazi

SEDA
İSMETPAŞA
İsmetpaşa Mh.
Ordu Cd. No: 311-315
Sultangazi

SEDA
ESENTEPE
Esentepe Mh.
2369 Sk. No: 1
Sultangazi

SEDA
6 ŞUBEDE
HİZMET
VERİYOR

HEP BİRLİKTE
DAHA İYİYE

Av. Abdurrahman DURSUN
Belediye Başkanı

Hiçbir Şeyin Sancı

MERVE YILMAZ

Var olmanın garip bir boşluğu içerisindeyim. Bedenimde bir gün doğumunun soğukluğunu hissederken gözlerimle arıyorum sıcaklığı. Titreyen ellerimi ısıtacak güneş karşımda, dökülüyor eteklerinden bir çiğ tanesi. Dondurucu bir ateş hissizleştiriyor ruhumu. Kuşlar kayıp bir bilinmezliğin şarkısını öterken titrek bir duman karışıyor havaya. Korkak ve bir o kadar da cesurca.

Gözlerim izlerken geçip giden yolları, bir kez daha düşlüyorum sessizce geçip gitmeyi. Gözler, diyor biri uzaklardan. Geçip giden her şeye şahit o gözler. Usulca süzülüyor bir güvercin uçurum kenarında. Neye şahit olduğunu belki bilerek, belki bilmeyerek kayıp bir şehrin üzerinde geziniyor. Şehrin sokakları ıssız, ıssızlığında saklı kayıp ışık hüzmeleri. Kendi şehrimde yabancı, dumansız bacaların da ve rüyasız uykularında garip. Gözler, diyor biri uzaklardan...

Soluk bir ruhun kanat sesleri sararken etrafı, kırık bir uzaklık var içeriye sızan. Her bir yaraya yeniden kesikler savurup geçen bir uzaklık. Mesafelerle solup giden bir orman... Her bir yanı yaralı, yaprakları solmuş; dalları taşıyamazken bir çiğ tanesini, kaybetmiş gökyüzündeki renkleri. Ne solup giden renkleri ne de zamana karşı yenilmiş kökleri... Ağaç, diye geçirdim içimden. Belki de sökülmeli kökünden.

Bakmak yitirmişken hükmünü görmek meclisinde, ruhum izliyor sadece. Bir boşluğun en dolu köşesini sahiplenmişken tek tek yıkılıyor ördüğüm duvarlar. Yargılanıyor duvarların ötesinde kalan hislerim. Ardımda kalan ne varsa, ardımda bıraktım sandığım ne varsa beliriveriyor önümde. Zamana ayak uyduramayan vücudum tek bir hareket bekliyor, tek bir belirti. Tüm hislerini kaybetmemek için çırpınıyor sessizce.

Ertelemediğim yarınlarım suyunu çekti. Zamanın telleri koca boşluğu sararken bugünlerimi de kaybetmişim farkında olmadan. Cahit Zarifoğlu'nun dediği gibi "... Kederli olduğum da söylenemez zaten. Buna sebep de yok çünkü. Ne taze bir ölüye sahibim, ne felâket geçirenlerim var." Fakat insanın ne taze bir ölüye ne de felâket geçirenlere ihtiyacı varmış. Kederli olmak için var olmak yeterliymiş. Yeni doğacak güne dair düşler kuramamak... Yeterliymiş.

Çamura Bulanmış Düşünceler

RABİA SARAÇLI

Sönük ayın etrafında sakin bir fırtına dolaşıyor. Dalgalarında boğulduğum deniz... Ben seni gökyüzü sanmıştım. Düşüncelerle ağırlaşmış başımı kaldırdığımda gözlerimiz buluşuyor. Bana beni tanıtıyorsun; çünkü seninleyken bir yabancıya dönüşüyorum. Bakışlarımız birbirine ulaşsa da hiçbir zaman uzlaşmıyor. Aynı havayı içimize çekerken farklı nefesler veriyoruz. Sonra zorla diktığım notalardan isteyerek bir şarkı yapmanı istiyorum ve sen benimle alay ediyor gibisin. Gözlerinde gördüğüm kıvılcımlar, içimde bir yerleri tutuşturuyor. Beni sürükleyen ise duyduğum kokunun çılgınlıkları...

Yaşattığım ne varsa aslında yaşayamadığım... Tam karşımda duruyor. Uykunun beni yakaladığı ve kâbuslarımın bedenimi sardığı zaman, kaçmak istemediğim bir tutsaklık yaşıyorum. Ardından zamanın ipliği kendini makaraya geri sarıyor. Her şeyin başına dönüyorum. Uçurumun aşağısında kalan gökyüzü sandığım o denizin kenarına... Başımı kaldırdığımda yukarıda, uçurumun kenarında bekleyen aynı gözlerle karşılaşıyorum ve bu sefer bana acıyor gibisin. Deniz kenarına dönüyorum, dalgaların akışı tanık olduğum yolculuğu yeniden izletiyor. Geçmiş... Peki, gerçekten geçmiş mi?

Geceyi sevmen için çevrene yıldızlar kondurmuşum, zamanla onların da yok olacağını bilmeden. Bu yüzden karanlığa alışıyorsun; çünkü senden gitmeyecek tek şeyin o olduğunu sanıyorsun. Güvenemiyorsun; çünkü perdelerini araladığında yaralanıyorsun. Aralıktan girmesini beklediğin gün ışığının yerini her seferinde içini sızlatan bir soğuk dolduruyor. Bu yüzden olsa gerek, anda yaşasak da hiçbir zaman anı yaşayamadık.

Tekrar çarpışıyor gözlerimiz, bu sefer aynı duygulara sahipken... Anlıyor ve anlaşıyoruz. Dudaklarımız değil, gözlerimiz konuşuyor her zaman olduğu gibi. Fakat bu sefer bizi buluşturan daha derin bir duygu var; anlaşılacak. Gözlerimizdeki tüm perdeler iniyor sanki, aniden tüm kilitler açılıyor. Tutsak kaldığım senmişsin. Evimdeyken ve sen evimken... Vazgeçtiklerimin bir kez daha üstünden geçtim. Yine hiç benim olmamış seni özlüyorum, kendimi... Tüm iplikler çözülüyor ve anlıyorsun, anlıyoruz. Gökyüzü sandığımız bir denizin ve kıyısında beklediğimiz bir uçurumun ortasında buluşup hiçliğe kayboluyoruz. Sessiz bir müzik, gürültülü bir fısıltı, çamura bulanmış düşünceler ve puslu gözler... Artık yokluğumuz bile yok.

Austin

SANEM ÇIKRIKÇIOĞLU

Pencereye çarpan rüzgâr, altında üşüdüğüm eski battaniye, duymaktan korktuğum uğultular... Soğuk bir kış gecesinde yanımda uyuyan Austin. Saçlarımı sıyrıp geçen esinti, boynuma titrek nefesi geliyor Austin'in. Yumuşak saçları benimkiler kadar kısa değil fakat pek uzun da değildir, gözlerinin hizasını geçer ama burnunun ucuna değmiyor tutamları.

Benden oldukça uzundur, yalnızca benden de değil, çoğu kişiden uzun Austin. Ben onun yanında kısa kalırım ama bunu dert etmez o; bana sarılmaktan hoşlanır, minik vücudumu kollarıyla sarmalamayı sever, ben de onun kolları arasında kaybolmayı severim. Ellerimiz ise her zaman birbirine kenetlidir ve ben hiç üşümem, yanımdayken büyükannemden kalma eski battaniyemin altında olsam bile üşümem ben. O da üşümez.

Bazenleri bana nadir görülen bir çiçek türüne benzediğimi söyler. Onun botanik hakkındaki bilgisinin başlangıç düzeyi olduğunu ya da hiç olmadığını sanarım, hâlâ sanıyorum, ki arkadaşımız Eve'in doğum günü için araştırdığı botanik kitapları dışında bitkilerle ilgilendiğini görmedim ve saydığı çiçek türleri (sürekli iki çiçek arasında kalır) aklımda bile kalmadı. Aslında belirleyici pek bir özelliği yok kendisinin, uzun boyu ve şahane saçları dışında azıcık iridir, benden genişçedir fakat fazla bir kilosu yoktur. Teni ise bembeyazdır, çok hoşuma gider, koyu kahve saçları ve kahve gözlerinin arasında o denli parlar ki teni, öyle güzeldir ki, bazenleri ona bakan tek kişinin yalnızca kendim olmasını isterim.

Austin bana genelde kitap okur, ben ise onu dinlerim. Ya da öyle olmasını umarım. Lâkin ne vakit bir kitaba uzansam Austin oradadır, ne vakit gözlerimi kaçırırsam o belirir karşımda. Ben de kitap okumak isterim ama izin vermez çünkü kelimelerin arasında kaybolacağımdan korkar Austin. Elleri her zaman belimdedir, omzu sadece başımı yaslamam için vardır; saçları, okşayabilmem için istediği modelden her daim uzundur. Benim saçlarım kısadır. Çünkü ben onu düşünmem.

Austin yaklaşık dört yıldır benimle. Bundan bir yıl öncesine kadar onu tanıımıyordum bile fakat birbirine sırtı dönük olan iki insan -eğer dünya dedikleri gibi düz değilse- aslında yüz yüze değil midir?

Austin hikâyemizin on yedi yaşımızda başladığını söylüyor, ben ise on altı diyorum. Belki de benim hikâyem onunkinden önce başlamıştır. Aramızda bir cetvel boyu var, Austin bana bakmaz. Onun elleri hep kurşun kaleminin izleriyle doludur, gözleri sürekli arkadaşlarını arar, beni fark eder ama dikkatini çekmem... Austin'in kokusunu severim, klasik bir parfüm veya güzel bir çiçek gibi kokmaz, bu koku sadece boyun girintisine saçlarımın karışmasından doğan cennetimsi bir kokudur... Ve kendisinin bu kokuyu işittiğinden şüphe duyarım.

Kış vakti giydiği bir montu vardır, pek incedir, Austin onun içinde üşümez fakat ben üşürüm. Benim kabanım ise kalındır, üşüdüğünde ona verebileyim diye kalındır benim kabanım, her kış günü de aynı kabanı giyerim ama kabanımı ona bir kere bile veremedim. O beni hiç düşünmez; ama eskiden beni severdi. Hâlâ seviyor. Sadece bir zamanlar -onun hikâyemize katmak isteme-

diği, benim ise inatla anlattığım o on altıncı yaş- benden nefret ettiğini düşünüyorum. Gözlerini kaçırmaya ve konuyu değiştirmek istemesine bakılırsa, o da öyle düşünüyor.

Geçmişte onu tanısaydım bir şansımızın olabileceğini söylüyor. Onu reddediyorum. Fikrine katılıyorum fakat ikimiz de değiştiğimiz hâlde ben ona yine de tutulmuşken, saçlarım daha uzun ve Austin'in ise kendisine güveni eksik olduğunda ona âşık olsaydım, bu neyi değiştirirdi? Beni daha mı çok severdi? Beni sever miydi ki? Eğer daha güzel olsaydım, kimliğimden vazgeçseydim... Özel biri bile değildim, ben sadece ondan hoşlanan tek kişiydim.

Bazenleri, -ikimiz de birbirimizin kişiliğinden habersizdik- arkadaşlarımın yanına geçer, tüm gün onu anlatır dururdum. Bunları anlatırken ön sıramızda kitap okuyan Austin'i izlerdim ve Austin, her şeyi duyardı. Hep duymamış gibi yapardı, yılın sonuna kadar öyle yaptı. Sakin sakin okumaya devam ederdi, ben onu izlerdim; yanımdaki genç kız ile sohbet etmek amacıyla arkasına dönerdi, ben gözlerinin içine bakardım... Bana bakmazdı. Bazenleri de yorulurdu, beli ağırırdı (beli ile boğazı çok sık ağrır, boğazı öyle ağrır ki onu iyileştiremediğim için şikâyetçi olurum, kendisi ise yalnızca faranjitin verdiği ağrıyı hisseder) ve beli ağrıdığı anda arkasına dönerdi, ya da dönermiş, bilmezdim, bana baktığını ve bir şeyler söylemeye hazırlandığını hissederdim, kalbim parçalara ayrılıp yeniden bir bütün olurdu fakat o hiçbir şey olmamış gibi önüne geri dönerdi.

Austin ile dört ayım böyle geçti. Geriye kalan aylarda neler oldu bilmiyorum fakat artık Austin yanımda ve önemli olan da bu değil mi?

Sıradan bir cumartesi. Austin saçlarımı okşuyor, ben ona yaslanmış şekilde yatıyorum. Saçlarım artık uzun, onun çene hatları belirginleşmiş. Toz pembeye çalan kolyemi tutuyor, siyah örneği de kendi boynunda asılıdır kolyemin, giysilerinin üzerinden göstermez ama boynundan da çıkarmaz asla. Saçlarım burnunu gıdıklarken gülümsüyor...

Bir yıl kadar böyle yaşadık biz. Yastığıma kokusu sinerdi, saçları benim gibi kokardı.

Şimdi Austin genelde masa başında uyur, ben de onun terden sıırılsıklam olmuş saçlarını izlerim. Başını masaya yaslayıp etrafını kollarıyla kapattığından Austin'in yanakları açık kırmızı. Temiz hava alamaz, uyandırmak isterim ama elim varmaz. Benim elim yalnızca onun dudaklarına dokunmak içindir ve benimle konuşurken elleri sürekli dudaklarındadır Austin'in. Gözleri okumaktan yorulmuş ama bir rahatlık da var üstünde. Arkadaşını arar. Her zaman kapının önündedir Austin, arkadaşı elleri cebindeyken ılık çalar.

İsviçre. Bir yılı aşkın buradayız. Austin sessiz kalabalığın arasında kulağıma fısıldar.

İsviçre. Kütüphaneler ve antik kafeler. Kitaplarımız haricinde masada duran espresso ile yarılanmış latte. Austin işlemlere dalar, ben kitap okurum. Austin'in kahvesi soğur. Benim ellerim soğuk. Austin'in boynuna bir atkı dolanmıştır, kaşkol her daim asılıdır boynunda; Austin hastadır çünkü Austin üşür, boğazı sürekli ağrır işte. Soğumuş kahvesini yudumlar.

Park. Yaş almış fakat yaşlanmamış çiftler, lise sevgilileri, piknikte kakaolu keklerinin keyfini

çıkararak bir aile. Austin ve ben. Bankta oturmuş gökyüzünü izliyoruz, ağzımızdan sözcük çıkmaz, bulutlar bize geçmiş anımsatırken ben ağlarım. Otuz dakika kadar oturduk. Üşüdüm. Gözyaşlarım hırkasını ıslattı, hırkasını çıkarıp bana verdi. Daha çok ağladım. O da ağladı.

– Ya eğer senin yanında ölürsem, Scott? Burada, tam burada. İşte bu bankta ve başım kucağında, sen saçlarımla oynarken bir anda ölüversem!..

Austin beni sevdiğini söylemeyeli uzun zaman geçti, ismimi ise en son tanıştığımız gün söyledi. Onu buna itenin ne olduğunu merak ettim ama onun bu sorusuna yanıt veremeyecek kadar âşık, korkak ve âcizdim. Bu yüzden sustum.

– Burada ölmek istemiyorum...

Bense İsviçre dışında bir yerde hayatıma son vermeyi düşünemezdim. Sanki uyandığımda yine burada olacaktım gibi, yanımda Austin ile.

Saint Gallen'in geniş sokakları... Çarpık evler, gece on bir. Caddeden geçen çift katlı otobüs. Tarih öncesinden kalma apartmanımıza girerken elleri hâlâ omuzlarımda. Kafamda çalan şarkı Austin'in söyledikleriyle çelişiyor. Onun yanında ölmek benim ayrıcalığımken kendisi ölümden saklanır.

Yılbaşı gecesi, cumartesi, birlikte yaptığımız reçelli kurabiye. Austin ismimi usulca kulağıma fısıldar. Yılbaşı hediyesi... Eden Rose 85. Masamızdaki toz pembe güller. Mumların yanında yeni yıl pastamız (Austin kekini biraz fazla pişirdi.) üzerinde beyaz kremasıyla duruyor ve ellerimiz yan yana; fakat ellerimiz çıplak. Çünkü ikimiz de birbirimize o denli güvenmiyoruz, hayatımızın sonuna dek birlikte olacağımıza dair hiçbir inancımız yok... Ya da ben öyle sanıyorum.

Austin beş yılı aşkın benimle. Birlikte beş yılbaşı, beş sevgililer günü, on bir doğum günü kutladık. Dünyanın düz olduğunu düşünmeye başladım.

Bu yıl, yılbaşını özel kılan bir şey var: Yeni yıla yalnızca ikimiz giriyoruz. Arkadaşlarımız yok. Austin'in pek sevgili arkadaşı yok ortalarda, Eve yok, Houston yok, Han yok, Austin'in ne denli arkadaşı varsa hiçbiri yok işte!.. Sadece ben varım. Tek başımayım. Çünkü o yalnızca benim hayallerimdedir.

Ölümden saklananın hep o olduğunu düşündüm ama belki de saklanan bendim, o kadar saklanmışım ki, o kadar derinine inmişim ki kendimin... Kalbimin tam orta yerindeydim ama kendimi hislerimden kaçmaktan, saklanmaktan bile alıkoyamadım. Hep onu suçladım.

– Ya eğer senin yanında ölürsem, Scott?

Austin bana beni sevdiğini söyler,

Ben ise ona inanırım.

Kahvem Bitmeden

DAMLA KARAKAŞ

Çehrem başına düşen Azrail'e kıldim. Kazdğı çukur ıslak, tenhası dolu güvercin. Arzusunun yok ettiğı çıkmaz sokaklar, şimdi diz çöktürüyordu nankör kediye. Müsaade edeyim de bitirsin konuşmasını. Teslimiyeti yarım kalmasın. Yoksa birikince kusar, zorlaşır yalvarışları. Tüm zirveyi tattırdığımda iter beni. Kurt kuzuyu değil, çoban tüm yalancıları kaptığında.

Ziyaretçim Azrail'le de tanışmalısın. Ey kahvem bitmeden kapımı çalan! Şimdi soruyorum sana: Şu arsız itaatkarlığının sonu hangi keşkede bitecek? Tüm kızıl boyalar aktığında mı izleyeceğim vazgeçişini? Seyircisi olduğum zulmün oyuncağına dönüştürdün beni. Silahsız aldın yıllarımın karşılığını. Bense, düşüncesizce taçlandırdım bu zayıf vuruşunu. Secde ettiğim dualarımı yargıladığında gölgeni savundum,

büründüğün bedeninin ardındakine bağıldım fakat ulaşılacak istemeyen seni her adımım korkuttu. Belki haddimi aşmış, kovaladığında kaçmışımdır ama bilmeni isterim; seninle var olmadım ki, seninle yok olayım.

Tutkulu seçeneklerinin başrolü olan beni, sıram gelmeden çağıldın. Öfkeli mevsimlerinin dolaylı uyarısı açtı gözlerimi. Derman bulamayınca duvarlara küstüm. Sarsılmaz direklerin ben anlattıkça yıkıldı. Bahsi geçen tavırların zorba gülümsemeyle bütünleştğinde, hedefi olduğum tüm çirkinliğe baş eğmem zor olmadı. Nöbet tuttuğum sarayına ellerin cebinde girdin ve benim ne başka nöbetçim ne de bir cebim vardı. Savaşına karşılık veremeyecek kadar eksiktim. Aciz kollarımdan yakaladın, medeniyetten yoksunca.

Hiçbir günahkârlığımda inançlı olduğumu iddia etmedim fakat şuan karşımdasın, Tanrı'nın kanıtı olarak. Aşırıya kaçan tepkimin nedenini soruyor, cevap vermeden pes ediyorsun. Ceza saatimin pervasız gelişi ele geçirdi tüm cesaretimi. Düşman topraklarının asil savunucusu, çürük bedenlerin uşağı olmuş bahçemde karşılayacağım seni. Sükunetimle şaşıracak, depremimle yıkılacaksın.

Kayıp

ELİF TÜRKMEN

Yüreğimde dalgalanan sazımın tellerinden uçurtma yapıp mutluluk avlarken buldum kendimi. Yükselmekte olan bir çınarın dalları durak yerim oldu.

Aylar, belki de yıllar geçti; bekleyip durdum ada vapuru seferini. Başında sallanan sandalyesi eksik masalarda, öksüzlüğün burcu kokusuyla bir beşikten aşağı sallanırken başka bir vücuda bürünmeden, ayaküstü takvimlerden yırtılan doğum günümü kutladım. Bu sefer kendimi çok ünlü bir ressamın fırçasından çıkan bir tabloda kaybolurken buldum. Kimsesizken bir anda herkes için değerli bir eserde var oldum. Bir baktım üstüm başım mutluluk. Kendime yakıştıramadım. Üstümü silkeleyip kaçtım başka bir diyara. Bu sefer bir kilisede açıyorum gözlerimi. Nefeslere karışan günah olup suya akıyorum. Su yolunu buluncaya kadar yol alıyorum. Ezbere bildiğim taşlardan atlayarak kaç dere geçtim sayamadan tekrar tekrar sıfırı tüketiyorum. Bir başka uyanışında anlıyorum ki bu benim bitimim, romanımın son sayfası, bardağın dibinde kalan bir damla su... Bu ruh artık göçmek için sadece son ada vapuru seferini bekliyor.

Üç köşeden ibaret varlığım bu sefer koca denize kol kanat germiş, üstünü örtmüş toprağım. Dağıma, taşıma bakanlardan bir ömür geçmiş habersiz. Aynam kayıp mı olmuş ne? Beni bana anlatacak bir el aramışım kapımda yıllar boyu. Bu hangi saatin sarkacı da bunca yıl aynı patikadan gidip gelip bir tek ele rastlamaz, dedim kendime. Bir şehir efsanesi olup fısıltılarla o kulaktan bu kulağa hayat sürmeyi diledim. Düşmek için dilediğim uçurumun kenarından bıraktım kendimi. Tutunmak için sallanan dallar tek tek değerken ellerime, kuş olup uçmayı istedim. Çok sonraları anladım ki ada vapuru seferleri ebediyete ertelenmiş. İşte o vakit ben de bir gün de olsa ab-1 aşk iksirini içen birinin beni sevmesini diledim.

Simülasyon

AZRA KARA

Beton banka oturmuş, yüzüne vuran güneş ışığının etkisiyle gözlerini kısmış; saçlarını uçuşturan sahil rüzgârına aldırılmıyordu. Çevresi insanlarla doluydu; küçük alanda onlarca kişi banklara oturmuş, ayakta kalanlar yere çökmüştü. Kendilerince vakit geçiriyorlardı. Biri-lerinin hoparlörden açtığı hareketli bir şarkıyı ve insanların ıslık seslerini duyuyordu uzaktan gelen. Sağ elini gözlerine siper etti güneşe karşı. Nihayet gözlerini açabildiği an karşısında yere oturmuş, denizi ardına almış bir kadınla göz göze geldi. Kadının bakışları yakıcıydı. Gözlerine çektiği siyah sürme, kahverengi büyük gözlerini ön plana çıkarmıştı. Kadın, kucağındaki bebeğinin oturuşunu düzeltirken bile gözlerini onun gözlerinden ayırmadı. Kadının bakışlarına karşı kaşlarını çatı anlamamazlıkla. Gözleri bebeğe kaydı. Şaşkınlıkla kaşlarını daha sert çatı. Bebek, annesinin bakışlarının kopyası bir şekilde ona bakıyordu. Rahatsızlıkla sol eliyle çıplak bacağına sıktı. Üstünde hissettiği başka bakışların ağırlığıyla başını hafifçe sola çevirdi, kaldırdı. Kadının yanındaki adam; başını yana eğmiş, kaşlarını çatmış onu izliyordu. Tedirginlik ve korkuyla titredi. Hızlıca gözlerini kaçırdı. Birkaç saniye yerde oyaladığı gözlerini yeniden kadının gözlerine dikti. Başını hafifçe yana eğdi. Aniden omzuna vuran elle yerinden sıçradı, sağına döndü. Güneş ışığı yeniden gözlerini yaktı. Hafifçe dolan gözlerini acıyla kısarken kulağına ilişen sözleri anlamlandırmaya çalışıyordu. Kaşlarını çatıp odaklanmaya çalıştı. Bir el devamlı omzuna dokunuyordu.

“Sana diyorum! Beni dinlemiyor musun?”

Dudakları hafifçe aralanırken gözlerini kırıştırtıp karşısında devamlı bir şeyler söyleyen kıza baktı. O an, olduğu yeri ilk kez sorgulamaya başladı. Bir elini alnına yaslarırken başını eğdi. Baş ağrıyordu. Karşısındaki kız tedirgince onun koluna dokunmaya devam ederken ve onun için anlaşılmasız sözler sarf ederken o, anlamlandırmaya çalışıyordu. Aniden başını kaldırıp az önce gördüğü ailenin olduğu yere baktı. Yoklardı. Kaşlarını çatıp hızlıca etrafa bakarken onlardan bir iz aradı, bulamamıştı. Gözlerini irice açarken bir eli şakağındaydı. ”Kimi arıyorsun? Konuşsana!”

Karşısına geçip görüşünü kapatan kızın gözlerine dikti gözlerini. Tir tir titriyor, parmak uçlarını şakağına bastırıyordu. Baş dönüyordu. Önce kulakları uğuldamaya başladı. Etrafındaki kalabalığın anlaşılmasız gürültüsü yerini karanlık bir sessizliğe bıraktı. Sonra görüşü bulandı. Karşısındaki kızın yüzü karıncalanan ekrana benzer bir görüntüye dönüştü. Pek hızlı gerçekleşmedi bu, öyle ki bu yavaşlık onun aklını daha çok bulandırdı. Görüş açısı yerini aydınlıktan kimsesiz bir karanlığa bırakana kadar bu çıldırtıcı yavaşlıkla baş etmek zorunda kalması ona yaşadığı tüm bu anlam veremediği anlardan daha zor geldi. Bilinçsizce tırnaklarını batırmaya devam ettiği sol bacağının acısını hissedemedi. Bu elinde olmayan ve akli dengesine zarar verdiğini hissettiği yavaşlığın iplerini eline alma ihtiyacıyla gözlerini sımsıkı

yumdu. Islanmış kirpikleri birbirine yapıştı. Başındaki ağrı katlanamadığı bir seviyeye ulaştığında başını dizlerine doğru eğdi. Elleri, içindeki can çekilmişçesine kucağına düşerken o, titreyen bacaklarına alnını yaslamaya çalışıyordu. Çevresindeki tüm o kuru yaşantıdan soyutlanmış hissediyordu kendini. Bir an sorguladı. Asıl gerçek burası mıydı? Elinde olmadan içine düştüğü bu kimsesiz karanlığı aynı şekilde kendini içinde bulduğu bu dünyadan ayıran şey neydi?

Derin bir nefes almaya çalıştı. Alnını nihayet dizlerine yaslayabilmişti. Vücudunun varlığını hissedemiyordu. Bir süre hareketsizce bekledi. Belki bir saat, belki birkaç dakika. Bilmiyordu. Göz kapaklarını aralamaya dahi tenez-zül etmedi. Onu bu sessiz bekleyişten koparan şey, içinde duyduğu dürtü oldu. Gözlerini tereddütle açtı. Başını yavaşça kaldırdı. Bulunduğu alana karşı gözlerini irice açtı. Neredeydi?

Telaşla ve korkuyla etrafına bakarken elleri önündeki sıraya tutundu. Çevresindeki insanların birkaçının bakışları ona döndü. Hızlıca inip kalkan göğsüne sağ avcunu dayadı, birkaç kişiyle göz göze gelince arkasına yaslanıp başını eğdi. Örtülü bacaklarını görünce şokla gözleri açıldı. Dirseklerini sıraya yasladı, elleriyle yüzünü kapadı. Kendini sakinleştirmeye çalışırken olabildiğince hareketsiz ve sessiz olmaya çalışıyor, sadece öğretmenin konuştuğu sınıfta dikkat çekmemeye çalışıyordu. Öğretmenin sözlerini duyuyordu ancak anlamlandıramıyordu, belirsiz sözcük yığınlarından ibaretti onun için. Derin bir nefes aldı, ellerini yüzünden çekti. Sınıf derse katılmıştı, hafif bir uğultu vardı. Gözleri sırasında açılmış kitaba ve deftere, kenara konulmuş birkaç kaleme ve açılmış vişne suyu kutusuna ilişti. Kalemli, yazısı. En sevdiği aroma. Sağ eliyle sol bileğini kav-

radı, tırnaklarını derisine bastırdı. Çekti. Tekrar bastırdı, bu sefer daha sert. Olmuyordu. Bir nefes verirken vişne suyu na uzandı, birkaç yudum aldı. Tat.

Hafifçe kokladı. Koku.

Tekrar içti, pipette yükselirken rengini bırakan vişne suyunun hareketliliğini izledi. Görme.

Vişne suyunu sırasına bırakırken başını kaldırdı, öğretmenle ilk kez göz göze geldi. Ona odaklandı. Anlattıklarını dinledi, Türkçe dersini anlatıyordu. Birkaç saniye odağını korumak için çabaladı. İşitme.

Başını eğdi, sol bileğine baktı. Tırnakları tenini kızartmıştı. Tekrar bastırdı, acıyı hissetti. Dokunma.

Derin bir nefes alırken gözlerini yumdu. Açtı. Başını kaldırdı. Öğretmen yanından geçti. Başını hafifçe arkaya çevirdi onun arkasından. Boş bir sıraya oturmuş öğrencileriyle sohbet ediyordu, tam arka çaprazındaydı. Başını tekrar öne çevirirken solunda, önündeki çocuklar dikkatini çekti. Önde olanın telefonunun kamerası ona dönüktü. Kaşlarını çatı. Ne yapıyorlar? Yanındaki çocukla göz göze geldi, ikisi de ona bakıyor. Çocukla bakışıyor. Herhangi bir açıklama veya rahatlatacak bir hareket bekliyor. Yok. Kaşları hâlâ çatık. Öğretmeni mi çekiyorlar? Neden? Espri için mi? Mantıksız. O, öğretmeni kapatıyor. O açıdan sadece kendisi gözüküyor. Gayet normal bir şekilde işlerini bitirince çektikleri her neyse ona bakıyorlar. Derin bir nefes alırken gözlerini yumuyor. Zil çaldı.

Kapının açılmasını beklerken masada tırnaklarıyla ritim tuttu. Öğrencilerden bazıları hocayla konuşuyor, gülüşüyorlardı. Gözlerini tahta kapıya dikmiş, dik bir şekilde oturuyordu. Biri

kapıyı açtı. Hızlıca sırasından kalkıp koşar adımlarla sınıftan çıktı. Koridorda anlık bir duraksama yaşadı. Çevresine baktı. İnsanlar neden ona bakıyordu? Başını eğdi. Elini saçlarına attı, çekiştirdi. Soluna döndü. Yerini ezbere bildiği lavaboya giderken gözü duvarlardaydı. İnsanlara bakmamak için büyük bir çaba sarf ediyordu. Köşeyi dönerken bir hocayla çarpışacaktı, son anda durdu. Hocanın arkasından söylediği sözleri duymadı. Hızlıca yürümeye devam etti. Lavabonun kapısı açıktı. Küçük oda dolmuştu, sıra vardı. Telefonunu çıkardı. Saate baktı. 10.43. Derin bir nefes alırken başını kaldırdı, içeri girdi. Aynaya bakan sarışın kızda gezindi gözleri. Her teneffüs buradaydı bu kız. Rujunu tazeliyordu. Kızın yüzüne gözlerinin dalmış olduğunu, aynadan gözleri kesişince ve kız kaşlarını çatınca fark etti. Gözlerini kaçırdı. Nefesi hızlanmıştı. Kız onu umursamadan yanındaki arkadaşının makyaj çantasına uzandı. Kız çantada bir şeyler ararken onun gözleri kızın beyaz ellerindeydi. O aradığını bulup ellerini çantadan çektiğinde irkildi. Gözlerini beyaz zemine dikti. Kız bir şeyler anlatıyordu gülerek. Onu dinlemedi. Sırası gelmişti, küçük kabine girdi. Hızlıca kapıyı kilitledi. Sırtını yasladı. Başını yukarı kaldırıp gözlerini yumdu. Göğsü hızlıca inip kalkarken elleriyle saçını çekti. İçinden sayıklıyordu. Kendine gel.

Ellerini saçlarından indirip yüzüne örttü. Bir süre o rahatlatıcı karanlığın huzurunu hissetti. Arkasındaki kapı tıklandınca ve biri kendine seslenince bu huzuru bozuldu. Derin bir of çekerken ellerini yüzünden çekti. Cebindeki telefon titriyordu. Gözlerini açtı. Tavanı izledi. Arkasındaki kapı tıklanmaya devam ediyordu. Rahatsızlıkla gözlerini kıstı, seslenen kişiye cevap verdi. Sırtını kapıdan ayırırken, sol duvardaki açıklıkta gördüğü bir silüet dikkatini çekti. Nefesi yavaşça hızlanır-

ken gözleri büyüdü. Kafasından sayısız senaryo geçerken gözlerini hızlıca silüetten ayırdı. Arkasındaki kapının kilidini açıp elini yıkaması ve dışarı çıkması yalnızca birkaç saniyesini aldı. Binanın demir kapısından kendini dışarı atıp koşar adımlarla merdivenleri çıktı. Merdivende oturan, çevrede olan birkaç kişi anlam-sız gözlerle ona bakıyordu. Göğsü hızlıca inip kalkarken hızlıca duvarın arkasına geçti. Duvara sırtını verirken titreyen elleri cebindeki buruşmuş paketi çıkarmaya çalışıyordu. Çıkardı, tutamadı. Yere düşürdü. Tüm vücudu titrerken rüzgar saçlarını uçuşturuyor, bedenine dikenler saplanıyormuş hissine kapılmasına sebep oluyordu. Gözleri hiçbir şeye odaklanmadan etrafı tarıyor, aklından onlarca olasılık geçiyordu. “Shh...” Beton zemine çökerken ellerini saçına attı. “Bir şey yok.” Sırtı duvara sürtünüyordu titremesinden. Acıyordu. Görmeyen gözleri az önce yere düşürdüğü sigara paketini aradı bir süre. Buldu. Elini uzatıp aldı. Hızlıca içinden bir dal çıkarırken cebindeki çakmağı aldı. Dudaklarının arasına koydu. Avcunu siper ederken içine derin bir nefes çekmiş, ucunu ateşlemişti. Çakmağın ateşi parmağını yaktı. Çakmağı yere atarken derin bir nefes daha çekti içine. Titremesi devam ediyordu. Ne gördüğünü düşünmek istemiyordu. Aklından geçen senaryolara ihtimal vermek istemiyordu. Devamlı içinden, o görüntünün sadece bir yanılsama olduğunu geçiriyordu. Başını duvara yaslarken dudaklarındaki dalı aldı. Bulutlu havaya karşı nefesini bıraktı. Yağmur atıştıyordu.

Gözlerini kapattı, başı dönüyordu. Birkaç kez hafifçe başını arkasındaki duvara vurdu. Bir anlığına, bilincini yitirdiğini hissetti. Hızlıca ellerini yere koydu, sigara parmaklarını yakarken buna aldırmadı. Kaşlarını çattı. Gözlerini açmaya çalıştı, açamadı. Nefesleri sıklaşıp parmakları ufak bir acıyla sızlıyor, başı

dönmeye devam ediyordu. Nefesinin kesildiğini hissettiğindeyse çoktan yere yığılmıştı.

Çığlık çığlığa ağlayan çocuk sesleri... Kalabalık. Ses kirliliği. Beyaz önlüklü birinin üstüne yürüyüp tükürüklerini saçarak bağırarak, ona hesap soran iri yarı 30 yaş üstü bir adam. Sayılar. Neon ışıklı ekrandaki kırmızı ışıklı, dört basamaklı sayılar. Bir ekran, isimler. Türkçe değil. Yabancı. Oturduğu sandalyenin soluna uzanmış, ayakları kendisine değen; üstünde incecik beyaz bir atletten başka bir şey olmayan, titreyen minik bir çocuk. Hava karanlık. Renkli ışıklar. Cam kapı. Gözlerini sımsıkı yumdu. Açtı. Kendisine doğru aceleyle yürüyen bir karartı. Kalabalık. Karartı büyüyor.

Gözlerini sımsıkı yumdu. Açtı.

Çocuk yok. Karartı yerine oturmuş. İncecik beyaz parmaklar titriyor. Huzursuz. Dizlerini titretiyor. Parmaklarıyla oynarken başı dik, ileriye bakıyor.

Gözlerini sımsıkı yumdu. Karanlık. Aydınlik.

Karartının bakışlarını takip etti. İki adam. Birinin kucığında bebek. Sakallı büyük adam. Yaşlı, yabancı. Adamlar yavaşça geziniyor. Bir şeyi bekliyorlar.

Karanlık. Aydınlik.
Adamlar buraya bakmıyor.
Karanlık. Aydınlik.
Nefesi titre. Ağzı örtülü.

Konuşma ihtimali için kulak kesiyor. Kadın. Belki cesaret istiyor. Soluna dönüyor. Yüzünü göremiyor. Örtülü.

Nefes al. Ver.

Gözünü adamlardan ayırmazken

vücudu titre. Hareketleri tedirgin.

Karanlık. Aydınlik.

Konuşsa onun dilini anlar mı, bilmiyor. Etraftaki uğultuyu duymuyor. Ona odaklı, gözü adamlarda. Adamlar bakmıyor.

Bir ses. Kulak kesil. Duy. Ne diyor?

Sakin kal. Belli etme. Gözü adamlarda. Nefes al, ver. Yavaşça etrafına bakıyor. İnsanlara. Üniforma, nerede?

Karanlık. Aydınlik.

Uygulama. Çağrı. Telefonu, nerede? Yok.

Yavaşça soluna bakıyor. Ses, kısık. O bile zor duyuyor. Sadece onu duyuyor, dinliyor. Üniforma, nerede?

Elleri daha çok titriyor. Dizleri bir saniye durmuyor. Sessizlik. Duruyor. Titrek elleri sandalyenin kenarına tutunuyor. Adamlara bak. Gözleri yeniden odak kazanıyor. Kulakları hâlâ onda.

Adamlar. Buraya bakıyor. İçinden bir ürperti geçiyor. Kapıya bakıyor yavaşça.

Üniforma, nerede?
Karanlık. Aydınlik.

Derin bir nefes. Karartı gidiyor. Aceleyle. Onlara. Adamlar onu beklemiyor, önden gidiyorlar. Kapı. Üniforma. Yok. Nerede?

Mezuniyet Programlarımız

LİSELİ GENÇLERİMİZİN MEZUNİYET MUTLULUĞUNA ORTAK OLDUK

İlçemizdeki liselerden mezun olan gençlerimiz için okullarında mezuniyet törenleri düzenleyerek mutluluklarına ortak olduk.

SULTANGAZİ'DE EĞİTİME TAM DESTEK

Diplomasi Akademisi

GELECEĞİN BAŞARILI DİPLOMATLARINI YETİŞTİRİYORUZ

Genç Diplomasi Akademisi Akademik açıdan başarılı lise, üniversite ve lisansüstü öğrencileri arasından diplomasiye ilgi duyan gençlerimizi atölye çalışmaları, müzakereler, seminerler, mülakatlar, kurum ziyaretleri ve saha çalışmaları gibi birçok etkinlikte buluşturuyoruz. Böylece gençlerimizin diplomasi, siyaset, tarih, coğrafya, münazara, hitabet, liderlik, yöneticilik ve gönüllülük gibi birçok alanda kişisel ve kişilerarası becerilerini artırarak, burs desteği ve resmi kurum ve kuruluşlarda staj imkânı gibi fırsatlar sunuyoruz.

HEP BİRLİKTE DAHA İYİYE

Av. Abdurrahman DURSUN

Sultangazi Belediye Başkanı

ÇÖZÜM MERKEZİ 444 23 32

Kültürel Geziler

BAŞARILI ÖĞRENCİLERİMİZE KÜLTÜR GEZİLERİ

Lise ve üniversite giriş sınavlarında dereceye giren öğrencilerimizi ödül olarak Güneydoğu Anadolu Bölgesi ve Bosna Hersek gezilerine gönderdik.

Gençlik Kampları

HEYECANLI, KEYİFLİ VE ÖĞRETİCİ GENÇLİK KAMPLARI

Geleceğimiz olan gençlerimizi, Gençlik ve Spor Bakanlığı işbirliğiyle her yıl ilkimizin en güzel kamplarında ağırlıyoruz.

HEP BİRLİKTE DAHA İYİYE

Av. Abdurrahman DURSUN

Sultangazi Belediye Başkanı

ÇÖZÜM MERKEZİ 444 23 32

Sevgili Mirabella

ARZUCAN ADEL KUTLU

Bu ayrılık çok uzun sürdü Mirabella. Sen beni terk edip gideli kaç yıl oldu saymadım; ama eminim, gerçekten eminim ki çok uzun sürdü. Kalbimi yakıp kavuran o özlem ateşi söndüğünden beri sensiz geçen günleri saymayı bıraktım. Kuşum ötmez oldu Mirabella, güneşim artık doğmaz oldu. Güzel memleketim sen gittin gideli yasta. Renkli çiçeklerini açtırmaz oldu toprak ana. Akdeniz'im küstü kıyılarına. Artık ne gündüzler gündüz, ne de geceler gece Mirabella. Artık tüm günlerim birbirinin aynısı. Fazlasıyla yorgunum, fazlasıyla kırgın. En çok da sana kırgınım. Hayır, sadece sana kırgınım. Tam seni unutmuşken, tam ismin dudaklarıma artık yabancı gelmeye başlamışken geri döndün öz toprağına. Tekrardan yaktın kalbimde sönen o ateşi. Ah özlem... O ne yüce bir duygu ki sayıklattır bana ismini her defasında. Koklatır her defasında bana o yeşil hırkanı. O minik ellerin çıkmaz aklımdan bir an. Özlerim onları da. Haber salmışsın dün akşam, "beni görmeye gelsin" diye. Gelemem Mirabella. Bu yolları sana gelmek için yürüyemem. Hem sen şu an nasılsın, nasıl görünüyorsun, bunun hakkında da en ufak bir fikrim yok. Çöktü mü göz altların? Aklandı mı saçların? Yaşlandın mı Mirabella? O çocuksu heyecanın yüreğinde duruyor mu hâlâ? Korkuyorum Mirabella. Ya bir sokak ortasında karşıma çıkarsan? Ya kapımı çalar-

san? Memleketimi terk etmek istemiyorum Mira, o yüzden çıkma karşıma. Fotoğraflarımla yetin, kokumu hatırla. Ben gelemem bir daha yanına, öpücükler konduramam saçlarına. Sevgilim diyemem sana. Sevgilim... Ne kadar da yabancı, uzak bir kelime. Sadece kelime. Eskiden ne de çok zikrederdim yeşil gözlerine karşı. Artık körüm, suskunum. Artık ne gözlerim gözlerine bakar ne de kurumuş dudaklarım adını sayıklar. Mirabella... Benim güzel Mirabellam. Kızamıyorum da sana. Yüreğim öfkeyle dolu ama bunu döke miyorum kâğıda, okur da üzülsün diye. Üzülme Bella. Ben üzülsürüm senin yerine. Öfkemi de hiç belli etmem, saklarım içimde. Sonra da sarılırım yeşil hırkana sıkı sıkı, derin bir uykuya dalarım kokunla. Seni sensiz de severim Mirabella. Bu yükü tek başıma taşıyım. Ben ağlar, ben isyan eder, ben haykırıyorum. Tanrı'ya ben dua ederim Mirabella; çünkü sen Tanrı'yı umursamazsın. Kötülersin onu; ama ben kötüleyemem. Meleklerinden birini, seni bana yollamışken onun varlığını yok sayamam. Mürekkebim tükeniyor Mirabella. Bu sana yazdığım ilk ve son mektubum. Git bu memleketten, bu vatan senin yokluğuna alıştı. Yasın artık her bir yağmur damlasına hapsolmuş. Bırak böyle kalsın bu diyarlar. Yaşıyla, acısıyla... Ve son olarak, seni gerçekten çok özlemişim Mirabella.

Yar

AYŞE NAZLI ÜNVER

Ne yöne gideceğini bilmiyordu. Elinde bir adres yoktu. Yıllar öncesinden, hafızasında yer etmesini umduğu ama aslında belli belirsiz bir silüet gibi duran anıya güveniyordu. O geceyi tüm canlılığıyla zihnine kazımişti; öyle düşünüyordu. Ama şimdi puslu bir vadideymiş gibi yolunu bulamıyordu. Yaşananları tüm çıplaklığıyla hatırlıyordu, söylenen sözler mıh gibi aklıdaydı. Fakat sokağı kestiremiyordu bir türlü. Gündüz gözüyle gelse bulabilir miydi acaba?

İki yılını almıştı buraya tekrar gelme cesaretini göstermesi. Her şeyini orda kaybetmiş ve yeni hayatını orda kazanmıştı. Yağmur yağmaya başladığında anılar daha canlı hâle geldi. O gün de bardaktan boşanırcasına dökülüyordu yağmur. Yavaş yavaş sokakta ilerlerken duyduğu sesle durdu. Kaskatı kesilmiş bedeni, gitmek için çığlıklar atan beynine ve kalbine karşı çıkıyordu.

Yaşlı çift, kendilerine arkası dönük halde duran gence seslenmeye devam ediyordu. Ne kadın tanımıştı kendisini ne de adam. Ama o arkasını dönmeden seslenenlerin kim olduğunu anlamıştı. Kalbi deli gibi atmaya başlamıştı.

Oraya giderken aklındaki birçok şeyi yapmaya kararlıydı ancak şimdi öylece duruyordu. Zihnini işlevini yitirmiş gibiydi. Omzuna dokunan kol sayesinde biraz olsun kendine geldi.

"Delikanlı iyi misin? Ne arıyorsun burada böylece durmuş. Hava çok soğuk, yağmur da yağıyor, üstündeki de pek ince. Evin uzaksa buyur gel misafiriniz ol." Gözleri dolmuştu, içi titremişti. Yıllar sonra babasının sesini duymuştu fakat sevinemiyordu. Buraya yüzleşmeye gelmişti, onu buraya getiren cesareti bir anda yok olmuştu. Buraya gelirken aklında kurduğu bütün senaryolardan bir bir vazgeçmişti. Yanına kadar gelmiş olan ihtiyara aldırmadan hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Kadın da adam da ne olduğunu anlayamamıştı. "Hasta herhalde!" diye düşünerek evlerine girmişlerdi. Genç adam hızla bir otobüs bulmuş ve evine doğru yol almaya başlamıştı. "Ne diye geldim ki sanki? Belliydi böyle olacağı." diye geçirdi içinden. Bir daha asla bunu yapmayacağına yeminler ediyordu. Fakat içinden bir ses bu yeminin bozulacağını söylüyordu. O kendi için planlar kurarken hayatın planlarından habersizdi.

Korkak İmge

HAYRUNNİSA GÜL TOPUZ

Bir şairin evi
Rengini benimseyen şiirleri
Mavinin karanlığını arayan bir kapı
Ayı görmek için yamalanmış perdeli

Her şey biraz eksik değil mi
Ruhuna inen merdivenleri
Yalnızlığını sıkıştıran duvarları
Dahası yazmaktan korktuğu sayfaları

Kuş kanadından gelen selamla
Karanlık duvarında beyaz mürekkep
Kafeslenmiş duygular kusurlu imge
Sığmadığın hayata bir nefes gerek

Nevir

SÜMEYYE EROL

Renklerin büyülü dansıyla dolu bir dünyada, duygularımız birer tuvale dönüşüyor. Arzu ve istek, bu renkli tuvalin en parlak ve canlı renkleriyle yaratılıyor. Arzunun rengi kırmızıdır; ateşin ve tutkunun rengi. Kıpırmızı bir tuvalde, arzularımız alev alır. Gözlerimizin içinde bir yangın gibi yanar, kalbimizin ritmi hızlanır. Kırmızı, cesaretimizin kaynağıdır. Arzu, hayal ettiğimiz her şeyin gerçekleşmesine olan inancımızı temsil eder. İstek ise mavilerin ve yeşillerin büyüyle boyanır. Mavi, dinginliğin, huzurun ve özgürlüğün rengidir. Sonsuz bir mavi gökyüzünün üzerine hayal ettiğimiz isteklerimizi yazabiliriz. Gözlerimizi kapatıp düşlerimize dalarken maviler içinde kayboluruz. Yeşil ise; büyümenin, umudun ve yeniden doğuşun rengidir. İsteklerimiz yeşilin canlı tonlarıyla filizlenir, büyür ve hayata tutunur. Yeşil, umutla dolu kalplerimizin sesidir. Tuvalimizin üzerinde duygularımızın renkleri dans ederken sarı da kendini gösterir. Sarı; neşenin, mutluluğun ve enerjinin rengidir. Arzu ve isteklerimizle dolu olduğumuzda, içimizde bir güneş gibi parlar. Sarı, yüzümüzdeki gülümsemeyle ifade edilen duygularımızı yansıtır. Duygusal tuvalimizde başka renkler de var elbette. Turuncu, yaratıcılığın ve coşkunun renklerinden biridir. Mor, mistisizmin ve hayal gücünün rengidir. Pembe, sevginin ve şefkatin yumuşak tonlarını taşır. Bu renkler, arzu ve isteklerimizin farklı yönlerini temsil eder. Duygusal tuvalimizde renklerin dansı hiç durmaz. Arzu ve isteklerimiz birbirleriyle kucaklaşır, birleşir ve ortak bir ahenk oluşturur. Rengarenk bir dünya yaratırken, içimizdeki tutkuyu ve hayallerimizin gücünü keşfederiz. Her fırça darbesiyle bir adım daha yaklaşıyoruz hedeflerimize.

Duyguların renk tuvali, bizim iç dünyamızı ifade etmek için sonsuz bir sanat eseridir. Renklerle dans eden duygularımızla, arzu ve isteklerimizin izini bırakırız hayata. Ve bu tuval bize hatırlatır ki her birimiz, kendi renklerimizi dünyaya sunma gücüne sahibiz.

Mor Sümbül

SÜMEYYE EROL

Kıvancım sensin, dil bilmeyen mor sümbül
Söyle, Kaz Dağları'nda mıyız?
Yaprağındaki beyazlar küskün, yakılan otlara
Ölüp gidiyoruz işte!
Kirli sayfaları sevmedin hiç.

Kırgın bir ölüm marşı çalıyor Kaz dağları
Üşümüş kızarmış elleri bir bebeğin
Sen dil bilmeyen mor sümbül
Geceyi Kerem ile Aslı'ya mı bıraktın?

Acının hırkasını giymiş gibi
Diktiğin fidanları hangi dalgın kuğulara sattın
Gözlerime bak, iyi bak ta içine
Zulmü ve talanı hiç sevmedin,
Kan kokan nehirleri de.

Ey dil bilmeyen mor sümbül
Biliyor musun kırgın bir ölüm marşı çalıyor Kaz
Dağları
Hadi uyan, bir plak koy gramofona
Zeki Müren'in şarkılarıyla
Uyandır bu kentin doğa sevenlerini
Yeniden yaşamaya, özgürlüğe inandır
O küçücük mor sümbüllü saflığınla.

Uçak

AYNUR KARAKUŞ

Parsel bulutlar burgaç
Sağ kanat annem
Sol kanat babam
Unutma burası acil çıkış

Başladı kemer ikaz
Sağımda çekik gözlü bey
Solumda çikolata kokan bayan

Deprem edasında sarsıntı
Sağda bir İstanbul
Solda büyük atlas
Şurada tıktırılmış bagaj

Bitti kemer ikaz
Sağda peynirli un yığını
Solda üç yudum su
Sıkılma gömleğinde cep kitap

Bulutların Üstünde

ZEYNEP KAZMA

Gün doğuyor yüzünde
Gözlerin gökyüzü
Saçların güneş

Gölgemin en kısa vaktini
Selamlıyorum bakışlarımla
Uzamasın diye boyu yalnızlığımın

Kızıl bir perde gerdiler dünyanın üzerine
Şimdi her yer karanlık
Bir ayın iki parçası olarak
Bulutların üstündeyiz

Sonsuz bir uzay denizinde
Batmak için seninle
Gün sayıyorum

Yaşlanma Belirtisi

ENES BÜLBÜL

Ben kundakta sallanırken,
Ellerimi tutarak öğrettiler ayağa kalkmayı
Unutmamak için yazdım avucuma:
Nefes almak yaşlanmanın belirtisidir.

Bir gün kalbi durursa beşiğimin
Karıncaların üstünden atlamayı
Bırakabilirim

Sarıp sarmalayan kadının öğrettiği harfleri,
Şiirlere başlık yapmayı isterdim
Unutmamak için yazdığım ayetleri

Çok soru sorsam babam sever
Severse büyürüm sakallanır yüzüm
Toprak kokar belki saçlarım

Hisler Ormanı

BERİVAN AKTAŞ

bir ağaç zirvesinde yaprak kadar yalnızım
bir küstüm kadar hisli, gül kadar narın
yağmur kurbağası kırgınlığım...

kaktüs şefkatiyle dikenlerimi sardım
berivanın duygularını hissediyor zerrem,
yırtık cebimde papatya umutları...

gecenin kraliçesi kadar mutluyum
bazen serçenin gözyaşı kadar hüznü
rüzgâr bekleyen karahindiba gibi çaresiz...

Kelebekçe

BERRANUR UÇAR

İlk heyecanlar, ilk etkileşimler ve daha fazlası. Uzun zamandır arka bahçeme gömüp unuttuğum o tohumun üzerine şans eseri düşen yağmur damlasının ardından doğan fidan, hayatımda asla yaşamadığım bir mutluluk yaşattı bana. Kapkaranlık toprağın içinde parlayan o küçük fidan yeşerirken içimdeki umudun yeşermesini de sağladı. Etrafına kondu tüm kelebekler ve güzelliğine hayran kalarak onunla çoğalıp büyüdüler. Kısa sürede aniden büyümeye başladı. Daha varlığına alışamayıp durumu idrak edemedim âşık oldum. Kaybetmemek için her günümü ona adadım, "Daha nasıl güzelleştirebilirim?" diye düşündüm olmadık anlarda bile. Kelebekler. Sahiden, onlar yüzünden miydi onlar? Halihazırda heyecanımın üzerine onların düzensiz kanat çırpışları geldiğinde hızlandı kalp atışlarım. İlk etkileşimler. Ona bakmaktan zevk alırken yüzümde beliren tebessüme karşı âdeta karşılık vermişçesine ettiği tebessüm. Güneşin ışığı gözlerinden bana yansıdığı anda oluşan parıltı ona kolayca kanmamı beraberinde getirdi elbette. Bazı günler uyuyamadığımda toprağa uzanıp onunla uçsuz bucaksız gökyüzünü izledim. Parmaklarımın arasından kayıp giderken de gökyüzünün şahane sonsuzluğuna dalmışım, kim bilir. En başından kökleri çürümüş bir fidana bu kadar duygu yüklemek hataydı. Ellerimle gözümü güneşten korurken gerçekleri de güneşle birlikte saklamış parmaklarım. Aslında o küçük yeşil şeyin nihayet gerçek bir fidan değil de hayal olduğunu anladığımda çok geçti. Çoktan yıkılmıştı dünyam başıma. Kelebekler ölmüştü. Hemen orada, kapkara toprağa düşmüş rengârenk kanatlarıyla süslemişlerdi arka bahçemi.

Uzun zamandır beslenen, kimi gerekli kimi

gereksiz hissedilen o duygular hayatımızı yönetirken aslında sadece küçük bir nokta değiller mi kocaman hayatımızda? Bir sürü olay gerçekleşirken, bir sürü fidan büyürken bahçelerde neden tek bir fidan yüzünden ölür bütün kelebekler? Onlar da tıpkı insanlar gibi fazla değer vermişlerdir renkli görünen o kapkara çiçeklere. Asıl renkli olanın karanlık görünüşlü tünel olduğunu bile bile sahte rengârenk süslerle kaplı o kara tünele girerken mi gözlerini bağlamıştır insanoğlu, yoksa zaten bağlı olan gözleri yüzünden mi görememiştir gerçeği? Kalbinde yanıp sönen ışığın etkisine kapıldığında gerçeğe çoktan çevirmiştir gözlerini. Duyguları içine attığında oraya köklerini salan duyguların taşmasıdır gözyaşları. Kaybetme korkusunun kalbini ele geçirmesine izin vermesidir hayal kırıklığı. Çatlakları taşlarla doldurmayı doğru yol sandığında zaten kendinden vazgeçmişti ama gözleri o kadar aşınmıştı ki yaşlarla, göremedi kendinden vazgeçmiş olduğunu bile.

Geleceği belirleyen tek bir fidan değildi tabii ki. Daha birçok fidan gelip geçecekti bahçelerden. Bir daha aklının ucuna gelmesini engelleyecekti daha güzelleri, onu elinde mulla aratacağı beteriye. Renkli kelebekleri çeken tek fidan olması ihtimali vardı elbette. Kelebekler zamansız gelirlerdi, haberleri yoktu onların da neye sebep olduklarından. Onlar cennette sonsuzluğa doğru uçuyorken bizi tekrardan eskisinin yerine geçecek bir fidan arayışına sürüklediklerini bilmezlerdi. Kara toprağı süslerken arkalarında âşıkların acı dolu bestelerini, şairlerin kırıklıkla dolu dizelerini bıraktıklarını bilseler kendilerine lanetler yağdırırlardı. Ancak ansızın doğan o duygular kadar saftı kelebekler; tertemiz ve kısa ömürlü.

Suyu Bulandırarak

ONUR YÜRÜK

Sevinçli bir şekilde evden çıktım. Arabama doğru giderken arabanın anahtarını unuttuğumu farkedip hızlı adımlarla eve döndüm, anahtarı aldım. Işıklar açıldı ama kapatmadım. Varsın o yüzden de suçlasın beni içimdeki ışığı söndüren aşağılık insanoğlu. Çıkar-ken kapıyı aralık bıraktım. Biri gelir, ışıkları kapatır, eve yerleşir ve birikmiş faturalarım ile evimin küçük olması sebebiyle bana söver diye.

Arabaya bindim ve denize doğru sürmeye başladım. Yolda, her zamanki gibi içimdeki sesler susmadı; ancak onlardan yakında kurtulacağım için çok heyecanlıydım ve kaza yapmamak için dua ediyordum. Bu an mutlu olduğum son anlardan biriydi. Mutlu olduğum için de mutluydum çünkü aynı sıralarda oturduğum, aynı işi yaptığım; aynı mahallede, semtte, şehirde oturduğum insanlar mutluluğumu çalmışlardı; ama artık buna izin vermeyecektim.

Nihayet vardığımda bir an önce arabadan indim. Birden duraksadım ve denize doğru yönelip arabama yaslandım. Etrafı seyre durdum. Balkonumdan seyrettiğim anlar geldi aklıma. O kadar özledim ki balkona oturup çayımı yudumlarken etrafı seyretmeyi... Ancak o kadar şeyden sonra bunu tekrar tekrar yapsam bile o eski mutluluğu tadabileceğimden emin değildim. Acılarım mutluluğumu bastırıyordu.

En sevdiğim şarkıyı söylemeye başladım. O kadar zorluğa rağmen insanın hâlâ

şarkı söylüyor olabilmesi çok ilginç. Psiko- lojim bozulmasın diye hüsranlı şarkılar din-lememek, kitaplar ve şiirler okumamak için gayret ettim ama her defasında onlara geri dönmek zorunda kaldım.

Sonra, mutsuzluğumu sorgulama-ya başladım. İnsanları benden uzaklaştıran neydi? İyi biri olmam olabilirdi. Cahillere göre saf, daha doğrusu. Oysa ben sadece iyi-lik yapmak istedim onlara. İyi şeyler umut etmek istedim ancak her defasında yüzüstü bırakılmaktan çok yoruldum.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve kararlı bir şekilde denize doğru yürümeye başladım. Gittikçe sabırsızlanıyordum. Ayakkabılarımı ve montumu çıkardım. Son dakikada vazgeçmeyeyim diye adımlarımı hızlandırdım. Denizde yürümeye başladım. Su yavaş yavaş yükseliyordu. Ayaklarımı yerden kestim. Her şey film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti fakat kurtarıcım doğru gittiğim için kocaman gülümsedim. Gökyüzüne dönerek tepemdeki martıları bile korkutan bir çığlık attım.

Kendimi suyun kollarına bıraktım. Suyun ciğerlerime dolmasına izin verdim. Bu bana acı veriyordu ama bedensel acılar artık canımı yakmıyordu. Şimdiye kadar intihara yeltenmeyişiime şaşırdım. Son düşündüğüm şey ise insanların boğulduktan sonra bile beni suyu bulandırmakla suçlayacakları oldu...

Bir Ruh Macerası kitabında adeta Ayşe Şasa'nın arayış yolculuğuna refakat ediyoruz. Yaşadığı zihinsel fırtına, sade ve akıcı bir dille anlatılıyor okuyucuya; bizzat kendi cümleleriyle.

1 Şubat 1941 yılında İstanbul'da doğan Ayşe Şasa, 1960'lı yıllarda sinema dünyasına, Yeşilçam'a senaryo çalışmalarıyla adımını atar. Fakat hayatını tamamen etkileyecek ve değiştirecek olan ruhsal bunalımlar da bu yıllarda peşini bırakmaz; onu çok sevdiği sinema dünyasından uzak düşürür. Ruhsal bunalımı için ne kadar çözüm arasa da çare bulamaz. Tâ ki geçmişinde kaçmış/kaçınmış olduğu din olgusuyla yani İslam'la yeniden karşılaşana kadar... Hayatı baştan sona bir arayış olan Şasa, benliğini sonunda İslam'a yönelerek bulmuştur.

Bir Ruh Macerası kitabında adeta Ayşe Şasa'nın bu arayış yolculuğuna refakat ediyoruz. Yaşadığı zihinsel fırtına sade ve akıcı bir dille anlatılıyor okuyucuya; bizzat kendi cümleleriyle. Kitapta Leyla İpekçi ve Meryem İlayda Atlas'ın sorularıyla, çocukluğundan, yetişme tarzına, ailesinden okul yıllarına, Yeşilçam'a, tanıklıklarına, buhranlarına kadar ruhunun yansımaları görülebiliyor Ayşe Şasa'nın. Hayatının farklı dönemlerinden yer alan fotoğraflar da okuyucuda bir aile albümünün sayfalarını çeviriyor hissi uyandırıyor.

Bir Ruh Macerası kitabı, "Ayşe Şasa Olmak nasıl bir şey?" sorusuyla başlıyor. Geçmişini, geçmişinde yaşadığı travmatik olayları anlatmaktan çekinmiyor Ayşe Şasa. Yıllar sonra geçmişteki Ayşe Şasa'ya bakıp, onu tasvir ediyor adeta.

Ayşe Şasa'nın bunalımını anlayıp çözebilmek için çevresine bakılmalı... İçerisinde bulunduğu çevre; modernleşmenin sadece Batılı olmakla mümkün olduğunu kabul etmiş ve bunu benimsemiş. Bu yüzden de yaşamlarını Avrupa'ya göre şekillendirmişler. Batılının her yaptığını kendi

Ruhî Hicret

RÜMEYSA YILDIRIM

hayatlarına entegre eden, bunun dışındakileri ise dışlayan bir çevre. Onlar için, "Batı ne yaparsa yapsın doğru olan odur, ilerleme ancak Batı gibi olmakla, Batılı gibi yaşamakla mümkündür". İçerisinde bulunduğu medeniyete yabancılaşan bir çevre. Gelenek, inanç unsurları hor görülüyor bu çevrede. Geleneklerine bağlı olan, özellikle İslam ile bağları olanlar "Alt Sınıf" olarak görülüyor.

Böyle bir çevrede, yabancı ve otoriter mürebbiyeler tarafından yetiştirilen Ayşe Şasa, çocukken bile adını koyamadığı bir arayış içerisinde. Eksik parçasını, hakikati arayış... Dolayısıyla ruhî bunalımı, hayatının ilk dönemlerinden itibaren söz konusu. Modernleşme ile birlikte insanların yalnızlaştığını görüyoruz. Etrafı kalabalık gibi görünse de içsel bir yalnızlık mevcut her zaman.

Ayşe Şasa, kitabın farklı bölümlerinde mürebbiyelerin ebeveyn rızası dahilinde kendisine ve kardeşlerine karşı sert tutumunu, ailenin çocuklarına karşı ilgisiz ve duysuz yaklaşımını tekrar tekrar zikrediyor ve anlıyoruz ki bu durum ruhunda derin izler bırakmış. Küçük yaşından itibaren yalnızlığı ile boğuşmak zorunda olan Şasa, okul yıllarında da gördüğü ilgisizlik ve şefkat yoksunluğu yüzünden kendini çevresinden yalıtarak yalnızlığına gömülmüş.

Çocuklar, içerisinde bulundukları toplumun geleneklerini öğrenmeden Batı'nın geleneklerini öğrenerek kendi çevrelerine yabancılaşıyor. Ayşe Şasa'nın anlatımlarında yabancılaşma kelimesi önemli bir kavram olarak karşımıza çıkmaktadır. Onun, içerisinde bulunduğu topluma, ailesine, arkadaşlarına yabancılaştığını, arayış sürecinde Batı'dan kaçarken yine Batı'nın bunalımlı ideolojilerinde cevap bulmaya çalıştığını görüyoruz.

Nihayet ilerleyen dönemlerde Ayşe Şasa İslam ile tekrardan tanışmış ve asıl şifasını bulmuştur. Hayatında bir anlam arayışı, bir tutunma gayesi arayan Ayşe Şasa, İbnü'l Arabî'nin Fusus'ül Hikem kitabı vesilesiyle İslam'ın kapısını aralamıştır. Araştırdığı, sorguladığı meselelere açık ve duru cevaplar bulan Şasa, adeta ruhî bir hicrete çıkmıştır artık.

Yolda

SÜMEYYE KORKMAZ

Evimden ayrılmadan önce son hazırlıklarımı yapıyorum. Biraz uzun sürüyor bitmesi. Fazla vaktim yok. Geç kalmak istemiyorum. Aceleyle atıyorum kendimi evden dışarıya. Alıştığım sıcaklıktan çıkıp soğuk havaya maruz kalmak, irkilmeme sebep oluyor. Sertçe yüzüme çarpan rüzgâr gözlerimi yaşırtıyor, birkaç damla yaş düşüyor yanaklarıma. Durdurabilecekmiş gibi elimi gözlerime bastırıyorum. Durmuyor. Bir süre sonra gözlerimin yaşarmaya alışacağını bildiğimden devam ediyorum yoluma. Yürüdüğüm yollar bozuk. Zorlanıyorum dik durmakta. Takılıyorum ara sıra. Düşmemeye dikkat ediyorum. Ama bu yol düşmeden nasıl biter bilmiyorum. İlerideki yolda yürüyen bir genç görüyorum. Gençliğine yakışmayacak kadar solgun ve yorgun görünüyor. Yürüdüğü yolun gerisinde dik yokuşlar bırakmış gibi... Devam etmeye hâli yokmuş gibi... Tökezliyor, o ana kadar fark etmediğim yanındaki kadın, düşmesine izin vermeden tutuyor kolundan. Gözleri dolu dolu bakıyor çocuğunun çökmüş yüzüne. Ona destek olarak bir adım daha da olsa ilerletmeye çalışıyor. Çocuğu devam etmezse kendisi de bir adım daha atmayacakmış gibi görünüyor, öyle istiyor. Başarıyorlar, ilerliyorlar, ilerliyorlar. Kadın bunun çok uzun sürmeyeceğinin farkında değilmiş gibi davranıyor. Tüm dikkatimi onlara vermişken ayağımın takılması ile kendi yoluma dönüyorum. Baş-

kalarının yolunu izlerseniz kendi yolunuzu nasıl görebilirsiniz ki zaten? Ben de göremiyorum. Hızlanıyorum, hızlanıyorum. Öyle ki bir anlığına bile olsa durup etrafıma bakmıyorum. Yalnızca yürüdüğüm yolu izliyorum, kafam yerde. Yoruluyorum yine de yürüyorum. Henüz varmadım gideceğim yere. Bir adım daha, bir adım daha... Bundan sonraki adım daha kolay olacak diyorum kendime. Daha önceki her adımda dediğim gibi... O sırada ayak kabırlarım takılıyor gözümü. Yolun başında böyle olmadığını hatırlıyorum. Tozlanmış, çamur bulaşmış. Yürüdüğüm yol kirlenmiş beni. Üzerimdeki lekeleri görmeye tahammül edemiyorum. Kendi yolumdan kaçırıyorum bakışlarımı. Az önce gördüğüm genç ve annesini merak ediyorum. Onları arıyor gözlerim. Buluyorum. Kadın yalnız yürüyor yolda. Baş eğik, omuzları düşmüş de olsa yürüyor. Belli ki çocuğu durmuş yolun geride kalan bir yerinde. Esen rüzgârdandır ki kadın duramamış onun yanında. Zira buların rüzgârı hayli serttir. Sürükler insanı bir uçtan bir uca, bir anda. Yürüdüğüm yolda birinin varlığını hissedip başımı çeviriyorum. Yanımda biri gülümsüyor bana. Çok güzel gülümsüyor. Ben de ona gülümsüyorum. O anda sırtımda bir el, kendimi yerde buluyorum. Sarılacak sandığım el, yere itiyor beni. Dizlerimin üstünde yerdeyim, kalkmak istiyorum. Ağrılarım var, dermanım yok. Yürüdüğüm yolda kaybettim onu.

Huzur Kapısı

ZEYNEP AÇAR

Yıldız, kaldırıma oturmuş
Senin gözlerin görsün diye.
Anılar, yerleşmiş zihnime,
Huzurum, yaşayabilirsin.

Sımsıcak ellerle ilk defa
Buluştun kalbim uçurumda
Ve intihar etmemek için
Mühürledi onu ruhuma.

Uzak kaldım ben yine; zaten
Gerçek hiç bu kadar coşkulu,
Üzemeyecek kadar farklı
Olmamıştı hayat mısralarında.

Rüyalara gömsene beni.
Keşmekeş sokaklardan uzak,
Mantığın karışmadan sana.
Güzel diyarlara uçur beni.

Güvenli dostlar rüyalarda
Rüyalar, huzur kapısında.
Rüyalar bu, kendini dağlar,
Sonsuz bir uykuda hayat var!

Biliyorum, hepsi bir rüya.
Biliyorum, ben bir deliyim.
Güneşli gün bugün, nefes al
Ve kendini uçurumdan at.

Seveceksem Böyle Sevmeliyim

GÜLSÜM ÖZYEŞİL

Bir gece dilim tutulmalı ay gökteyken
Girdabına düşmeliyim yalnızlığın
İhanetin adını bilmemeliyim
Ya da uğramamalı yalanlar beynime.

Zindandan mektuplar yazmalıyım
Penceremde bir karanfil olmalı,
İçimde tebessümler...
Bir yakın iklim olmalısın bana
Ah ederken
Gün görmemiş bir yıldız kaymalı
Seveceksem böyle sevmeliyim
Yaşayacaksam böyle...

Başucumda kara bir kitap bulunmalı
Her sayfaya adımı yazmalıyım
Hayallerim gökte yıldızlaşırken
Lanet etmeliyim şansına
Tutunamayışına
Aklıma geldiğin anlardaki
Kahroluşuma
Seveceksem böyle sevmeliyim
Kahrolacaksam böyle...

Fırtınalar koparken içimde
Dudaklarım liman olmalı

Bilmemelisin yüreğimin ezikliğini
Sevgimi dar ağacına asarken
Ellerim titrememeli.
Seveceksem böyle sevmeliyim,
Kaybedeceksem böyle...

Git dersin gitmeliyim, yalandan da olsa.
Görmemelisin beni arkanda
Her köşe başından bakmalıyım sana
Her gün hayalin geçmeli
Kapımın önünden
Sana benzeyenleri sen sanmalıyım
Seveceksem böyle sevmeliyim,
Kanacaksam böyle...

Veda edeceksem böyle etmeliyim.
Yanımda bir yanını da götürerek
Sessizce ayrılmalıyım bu diyardan.
Ben meçhule karışırken
Sen kırmızı bir gül bulmalısın...

Gözlerim boşluğa bakarken
Hafiften bir yağmur yağmalı
Seveceksem böyle sevmeliyim
Öleceksem böyle!

İşlevler ve Kabuller

RÜMEYSA KANBUR

Ben bir mumum
Işık kaynağıyım
Yanar yanar biterim
Kimseye zararım olmaz
Kendimden başka

Ben tahta parçasıyım
Yakılmak için kullanılırım
Gerçi boyutuma göre işlevim değişir
Ama daha çok yanarım
Sonra kül olurum
Rüzgar her zerremi dağıtır etrafa

Ben bir çantayım
Renklerim çoktur
İnsanlara yardım ederim
Ama modam çok değişir
Onun için sık sık değiştirirler bizi
Ya da atarlar bir kenara
Unuturlar sonra
Zaten yerimiz dolmuştur çoktan

Ben her şeyim aslında
Ben bir tek insan değilim
Ne yapalım
Kabul ettiremedik insanoğluna

Zararsın

AYŞENURASIYE KAMAR

Bir hayalle uyandım bu gün bana günaydın
Çok güzeldi farkındaydım ama rüyaydın
Benim tek doğru bildiğim gerçekten uzaktın
Bu hayatıma kurulmuş korkunç bir tuzaksın
İnsanların yalanlaştırdığı bir yalansın
Toplamından sen çıktığında eksik kalandım
Bünyeme seni sevmek oldukça zarardı
Her şeye rağmen sevdim benim için yarasın
Olmadığın her günü anlatsam inan ki ağlarsın
Beni her gün kendine daha çok bağlarsın
Her şeyi unutmam için huzuru sağlarsın
Böyle davrandıkça sen yüreğimi dağlarsın
Anlattım her şeyi anlayan yok farkındasın
Öldürdüm kendimi katili kendin sanarsın
Beni daha çok düşünme inan ki yanarsın
Son kez bunu söylüyorum bana zararsın
Başka diyarlara yolculuk budur kararı
Sen yokken ilk olamam ama sonbaharım
Kararmış bu kalbim bu aralar ahababım
Sen yokken gece oldu bak sabahım

Ne Varsa

HATİCE DURAN

İçinde ne varsa aşkın
Dudaklar değil mi konuşan
Bir çift göz değil mi bakan
Aynı el değil mi tutan
Sen değilsin sanki
Yıllar önce tanıştığım
Dostluğuna alıştığım
Arkadaşça konuştuğum
Gözler değişmedi
Hep aynı gülüşün
Ellerin aynı
Hep aynı duruşun
Çok ayrı bir duygu
Irmaklar hep taşkın
Anlamak imkansız
İçinde ne varsa aşkın

Yasemin'e
Zemzemnur Sevil
Ne gizli soluk göğsünde
Taçlanmışken masumiyetle!
Hangi ölüme ağladın çiçeğim,
Saf düşüncelerinle kimleri
öldürdün?
Sen çiçeğim, sen;
Ölmeye hazırlık,
Masumiyete zincir,
Duygulara tabutken
Tanrı'ya yalvaran ben için
Acıya hapis zihnimin
Hediyesisin sen.

Esved'in İçindeki Berceste

ŞÜHEDA SÜT

Yanan ateş aydınlatırken yüzünün çehresini, olduğun kişiden ne kadar uzaklaştığını yansıyordu göz zerrelere. Ben ki, esvedimin renklisi, yüreğimin yumuşak duvarlarının arasındasındır diye düşünürken, meğer sen kalbin ve aklınla orada sıkışıp kalmış, çırpınıyorsun ipekten nahif, çıpıldan sert benliğine. Ne oldu, anlat içindeki yarayı. Kus tüm şevkinle içindeki öfkeni. Sende cereyan eden ne varsa hissettir bana, beraber yakaralım her şeyi.

Esved'in tanrıçası derdin bana. Hisleriyle bakabilene parıldayan, görebilene ışıldayan kuzgun. Bana seni sorduğunda sessizleşmişim hatırladın mı? Sen beni aydınlatan yegane varlık, yakışmazdı tasvirlerim benliğine. Bu yüzden dilime zikrettiemedim sana yakışan bi' renk. Bulmadım da senin olan bi' renk. İstemedim senin gibi olan bir renk. Sana seni veren ben olamazdım, incinebilirdi güzel hislerin, incitebilirdim içindeki kelebekleri.

Ne de çok severdin senin olan şeyleri. Hissederdin kısa ömürlü olan her şeyi. Hissediyordun bitiyorken sana olan hislerimi. Yediremiştin kendine hâlâ beni sevdiğini.

Beyaz. Bembeyazdın sen Berceste. Tertemiz hayallerin, düşüncelerin çepeçevre zincirliyordu beni kendine. Duraksız cümlelerinin arasındaki inilti, titretirdi içimdeki seni. Ben bundan asla pişman, asla sıkılmış değil. Hayretle izliyordum büsbütün seninle benim var olan ilerleyişimizi. Evet kadın! Hayret ettim bize. Nasıl oldu da sızdık birbirimizin içine. Nasıl da duygusuzlaştırdık birbirimizi. Nasıl da körelttik, zehirledik içimizdeki hisleri.

Sen artık beyaz değildin sanki. Soluyor gibiydin Berceste. Renksizleşiyordun. Beyazın aklığın hiç gitmez dedim kendime. Gitmedi de. Solmadı. Renksizleşmedin aslında... Kirlendin sen Berceste.

Beyaz kendine beyaz. Başka renkler yakışmazdı ona. Karıştırdı özünü. Mahvederdi gerçekliğini. Ben yakıştıramamıştım sana kendimi. Sense yakıştırdın kendine benden başka her rengi. Evet siyah sevilmezdi Berceste. Seviyorsun sanmıştım. Ama artık beyazsın sen diyemem ki sana. Karıştı sana bütün renkler. Seni göremez oldum, kayboldun. Baksana, siyah karışmaz hiçbir renge. Karışsa da yutulur gider her şey içinde. Ama sen, en çok sen, kirleniyorsun gözlerimin önünde.

Siyahlığının içerisindeki beyaz noksanından sen Berceste. Beğenemedin yerini. Beğen-diremedim yüreğimin içini.

Söylüyorum ya, ateş göz zerrelere her vurduğunda yansıyan benliğinin, beyazlığından eser bırakmamış. Ateş, sıkıştığın arafta, ufkundaki siyahlığı gözler önüne sererken hala, gel bana yakar, gel bana kus tüm öfkeni. Sen ki, benim rengimi bana sevdiren Berceste. Beyaz duygularımın rengiydi. Beyaz, seni bana işleyen ışık huzmesiydi. Bana "Ben aynı berceste, aynı beyaz noksanın." desen de, beyaz eski saflığında kalır mı sanıyorsun? Sen siyahımın içinde kaybolmayı seçmedin mi?

Beyaz, bembeyaz Bercestem. Ölüyorsun.

Okyanus Hapishanesi

ALEYNA YİĞİT

Tehlikeli ama bir o kadar da güven verici okyanusun neresinde belli olmayan beyaz ve gri renkli bir gemi yavaşça okyanusa batıyordu. Öyle yavaş batıyorduk ki batması belki bir gün sürecekti. Tüm insanlar geminin en tepesine çıkmış, düşünceli gözlerle bir mucize gerçekleşmesini bekliyorlardı. Hepsi yavaşça içine hapsolacakları okyanusa bakıyordu. Bazıları bu hapishaneye bakarak “ne günah işledim de bunu hak ediyorum, Tanrım!” diyerek âdetâ Tanrı’dan şikâyetçi oluyorlardı. Bazıları ise sadece düşünüyor ve bekliyordu. Aslında hepsi okyanusu ve ölümü düşünüyordu.

Gece olduğunda geminin batmasına bir çocuğun boyu kadar mesafe kalmıştı. Hepsi dua etmeye başlamıştı; çünkü biliyorlardı ki gün doğumuna doğru okyanus onları kucaklayacaktı.

Güneş doğduğunda, ayaklarına sular değmeye başlayınca korkmaya ve bağırmaya başladılar, okyanusun onları yani kendilerini istediğini hissettiler. Güneş tam tepeye çıkınca gövdelerine kadar suya batmışlardı. Son düşüncelerini akıllarından geçiriyor, son dualarını ediyorlardı artık. Okyanus, üstünde durdukları gemiyi bu sefer hızlı bir şekilde kendine çekti. Sonra da aheste aheste insanları kendine hapsetti. İnsanlar hapsediklerinde okyanus derin bir nefes verdi.

Farkındalık

MERVE ÖZTÜRK

Düşündüğümüz şey oluruz

Earl Nightingale

Küçük hayatlarımıza baş tacı yaptığımız insanların; aslında onların hayatında baş tacı olmadığımızı öğrendiğimizdeki şok, dünyada görüp görebileceğimiz en iyi olaydır; çünkü bu farkındalıktır. Ne zaman olursa olsun farkındalık her yerde iyidir. İnsan neden sınırlanır? Tabii bunun birçok nedeni olabilir. Yüzümüze vurulan kendi hareketlerimizin yansıması bizi, fitili ateşlenmiş bir baruta dönüştürebilir. Bazılarımız kendi hayatlarına kurdukları duvarlarla yaşarken, bazılarımız da o duvarı yapacak işçi ararlar. Sakla samanı gelir zamanı dediler ya hep, işte o hiç gelmedi. Duygularımızda boğulmak mı daha beterdir, yoksa karşımızdakine kusmak mı? Yeteri kadar anlayamadığımız şey bizi mi hapseder içine ya da biz mi isteriz hapsolmayı? Evren sizler için paha biçilemezken, benim için lanete dönüşüyor her geçen gün. Soğuk yatağa her gün yatarken sıcak vücudumun titreyişi bundandır hep. “Hayatını kendi ellerine alıyorsun ve ne oluyor? Korkunç bir şey; suçlanacak kimse yok.” Erica Young’un dediği gibi hayatımızda suçlayacak birini istiyorsak, iplerimizi başka birinin eline vermeliyiz.

Yeteri kadar gitmediğiniz yol sizi kendine mi çeker? Aslında hayatımızı zehre çeviren, kim olduğumuzu tam olarak kabullenemektir. Hayattaki amacımız bize yolun sonunda ne göreceğimizi anlatır, ama biz daha amacımızı bulamadık sanırım.

Sonsuz Arayış

ŞEVVAL ŞAHİN

Günden güne ruhumda kopan kıyametler,
Divane gibi seni beklediğim zamandan kalma mı?
Karanlık, kimsesiz sokaklarda seni aramak,
Aklımın oynadığı düzenbazlığın yansıması mı?

Yanağımdan süzülen şey bir yağmur damlası mı,
Yoksa sensizliğin oynadığı oyunun parçası mı?
Gözlerimin buğulanması,
Yürüdüğüm toprağın dostum olması...

Senin hayatıma kattığın hüznün parçası mı?
Bu ıssızlığın ortasında yalnız kalmak,
Sensizliğin aynası.

Öğren ki

SUDE BURSA

Öğren kendi başının çaresine bakmayı öğren,
Öğren ki kimseden yardım bekleme.
Gelmez o beklenen yardımlar
Gelince de düşmez dilden yapılanlar.

Biliyorum evet
Duygusal olmak çok kötü
Duygularını kontrol etmek çok zor
Evet biliyorum olmayınca olmuyor.

Hani etraf ne der kalabalığı var ya
Tam olarak o düşünceler bitiriyor insanı
Taksan bir dert takmasan bir dert fikri var ya
İşte o yanıltıyor insanı

Öğren duygularına hakim olmayı öğren
Öğren ki kenara atmana izin verme hedeflerini
Öğren hedefine nasıl gideceğini öğren
Öğren ki başarılarına sevinmeyi öğren

Deniz Koysan Taşar Gemi

NURSELİN ÖZTÜRK

Günün birinde onu seveceğimden habersiz dinliyordum hakkında tüm anlatılanları. Eski bir dostu, sürekli ondan bahsederdi. Hali tavrı hoş bir beymiş pek de kültürlüymüş. Çok şey karmış hayatıma. Öğreneceğim çok şey varmış ondan. Keşke tanıştılabilsenmiş bizi, öyle derdi. Onu anımsatmışım her hareketimle. Ah, ne de çok yakıştırmışız birbirimize. Yavaş yavaş işlenirdi ruhu da hissetmezdim. Farkında olmadan merak etmeye başlamıştım onu. Yüzü nasıldı acaba? Gözleri ne renkti mesela? Bana uzun uzun bakar mıydı o gözlerle? Ya elleri sara mıydı ellerimi?

Bir sabah erkenden kimseye görünmeden indim limana. Kaptanı olduğu gemiyi bulup gizlice girdim güverteye. Geminin kalkışına daha iki saat vardı. Güvertede durmuş, piposunu yakmış, denizi seyrediyordu. Beyaz üniforması, uzun selvi boyu, uzaktan bile kendini belli eden bir çekiciliği vardı. Gözleri biraz çukur, hafiften çekikti. Güneş sanki sırf onun yüzüne yansıyor.

Koyu kahverengi gözleri amma da parlıyordu. Hokka burnu, kalın dudakları yüzünü çok hoş gösteriyordu. Varlığını fark ederek bana döndü. Burada ne yaptığımı sorup geminin kalkmasına nereden baksan en az iki saat olduğunu söyledi. Kuşku dolu bakışlarıyla beni tepeden tırnağa süzdükten sonra bakışları gözlerimi buldu. Bir cevap vermemi beklese de bir an dilim tutulmuş, konuşamaz olmuştum. Bana doğru iyice yaklaştı. “Sanırım bir cevap vermeniz

gerekıyor hanımefendi.” dedi. Konuşana dek o kadar yakınımaya geldiğini fark etmemiştim bile. Geminin kalkış saatini şaşırıp yanlışlıkla birkaç saat erken geldiğimi söylesem de pek ikna olmuşa benzemiyordu. Elime onunla tanışma fırsatı geçmişti. Bu fırsatı öylece arkamı dönüp güverteyi terk ederek tepemezdim. Israrlı bir tavırla hâlâ gözlerimin içine bakıyordu. Cesaretimi bir an olsun toplayıp “Eğer bana aşık değilseniz bu uzun bakışlarınızın sebebini öğrenebilir miyim bayım?” dedim. Bu cüretkar, kendinden emin, küstah tavrım hoşuna gitmişti sanki. Dudağının kenarı kıvrıldı, ağzı aralandı, tam bir şey söyleyecekken duraksadı. Cüretkâr bir tavır takınarak, “Sizi ilk defa görüyorum; fakat güzel yüzünüzün yanı sıra gördüğüm bir şey daha var ki, yalan söylerken asla göz teması kuramayışınızdır. Sefer saati gelene kadar sizinle sohbet etmek, buradaki bulunuşunuzun asıl sebebini öğrenmek isterim. Dilerseniz güvertede biraz dolaşalım.” dedi. İşte o an, yüz yıllık yalnızlığımın sona eriş anıydı. Bu teklifi reddedip onunla tanışma fırsatını kaçıramazdım. Bana kuşku dolu -sözde beni tanımaya yönelik- sorularını sorarken aslında ne kadar da zeki olduğunu anladım. Lakin tek bir kusuru vardı. Karşındaki insanı kendinden daha aptal görüyor, üstü kapalı imalarla dolu sorularının altında yatanın anlaşılmayacağını düşünüyordu. İnsanoğlunun yapacağı en büyük hatalardan biri, karşısındakini aptal yerine koymasındı. Yine de hakkında duyduğum onca şeyden sonra onu yargılayacak değildim. Bu tavırlarının altında yatan çok derin yaralar olduğu belliydi.

Artık miçolar da gemiye birer birer binmeye başlamış, liman iyice kalabalıklaşmıştı. Ayrılma vakti gelmişti. Dümene doğru ilerlemek için arkasını döndüğünde, “Şey bayım, adınız, adınızı söylemediniz.” dedim çekingen bir tavırla. “Bence siz adımı zaten biliyorsunuz.” dedi. Tam bir kez daha dönecekken “Peki sizi bir daha nerede görebilirim?” dedim. Yarın öğleden sonra limanın yakınlarındaki koca çınarın altında kendisini beklememi söyledi.

Söylediği vakitte orada oldum. O da beni bekletmeden tam vaktinde yanıma geldi. Havadan sudan yaklaşık iki saat kadar sohbet ettikten sonra haftaya yine aynı saatte, aynı yerde buluşmak için sözleştik. Gerçekten birlikte olduğumuz vakitlerde çok hoş sohbetler edip çok güzel anlaşıyorduk. İçimde ona karşı bir şeyler birikmeye başlamış, onun da bana karşı hisleri olup olmadığını merak eder olmuştum. Zamanla onu içime sığdıramaz, adeta her baktığım şeyde onu görür olmuştum. Her an onunla birlikteydim.

Dört ay boyunca belirli aralıklarla buluşmuştuk. Son buluşmamızda önümüzdeki pazartesi öğleden sonra limanda buluşmak için sözleştik. Limana gittiğimde kaptanı olduğu geminin önünde bekliyordu. Kocaman bir gülümsemeyle yanına gittim. Gözlerinde donuk bir bakış vardı. Gözlerime kenetlenerek daha benim ağzımı açıp tek kelime etmememe fırsat vermeden yakın zamanda buradan ayrılacağını, artık görüşmesek daha iyi olacağını söyledi. Son bir kez yüzüme baktıktan sonra elime ufak bir buse kondurdu ve arkasını dönüp uzaklaştı. Kalbime saplanan yoğun acıyı tarif edemezdim. Yutkunamaz oldum. Gözlerim dolmaya başlayıp yanaklarımdan birkaç damla yaş süzülürken tek kelime edemeden gidişini izlemiştim.

Aşık olduğum adam beni terk etmiş, oracıkta bırakıvermişti. Ne acı bi duyguydu bu, ne lanet şeydi! Neresinden tutsan elinde kalıyor, bir tarafını düzeltsen diğer taraflarından dökülüyordu. Doya doya hissetsen eksik kalıyordu, dibini sıyırsan israf.

Kime ve neye dönüştüğümün farkında bile değilken beni sevme ihtimalini sevdiğim kişinin üstünlüğü, benliğimin tüm kurallarını bana unutturmuştu.

Beni Esirge

SALİH VARLI

içime kaçtı gamzelerin
kara deliklere hıçkırdım
üflemeden ışığını zamanın

ört kelimelerle
sana saparken bütün gezegenler
yörüngene sakla beni

soğuk dürtmeden bir çatı
ör saçlarınla gövdeme, beni esirge
yüreğimin duvarları titremesin
yıldızlar dökülsün göz kapağıma

Aşk

DİLANUR HAYAT GENÇ

Duyguları hissetmek ve tam anlayabilmek imkansız bir şey gibi gözükse de imkansız değildir, imkansız diye bir şey yoktur. Bir şeyin hoşumuza gidip gitmediğini, bir şarkıyı sevip sevmediğimizi, bir filmi beğenip beğenmediğimizi, insanlardan korkup korkmadığımızı anlayabiliriz. Bu aslında insanları var eden temel duygulardan biridir. Bence anlaşılması zor olan ve dile getirildiğinde can acıtan şey ise aşktır. Hayatımız boyunca belki de acı çeker, mutlu olur, endişeye kapılır ya da korkarız. Peki size bunların hepsini aynı anda bir kişiye hissedebileceğinizi söyleseydim ne düşünürdünüz? Aşk, zalim ve hoyrattır. İnsanların karşısına sıklıkla çıkmaz, çıktığında da sonsuza kadar kalmaz. Bir insanı sevip aşık olabilmek, başkasıyla geçirdiğiniz her an onun anılarıyla dejavu olabilmek; insanın başına gelebilecek en güzel, en kehanetli şeylerden biridir belki de. Aşk budur işte; ateşin yakacağını bile bile ona dokunmak. Bir gün ikinizin de hatta anılarınızın da yok olacağını bile bile delicesine aşık olabilmek ve sevmektir. Bu yüzden sevmekten, seilmekten korkmamak gerekir.

